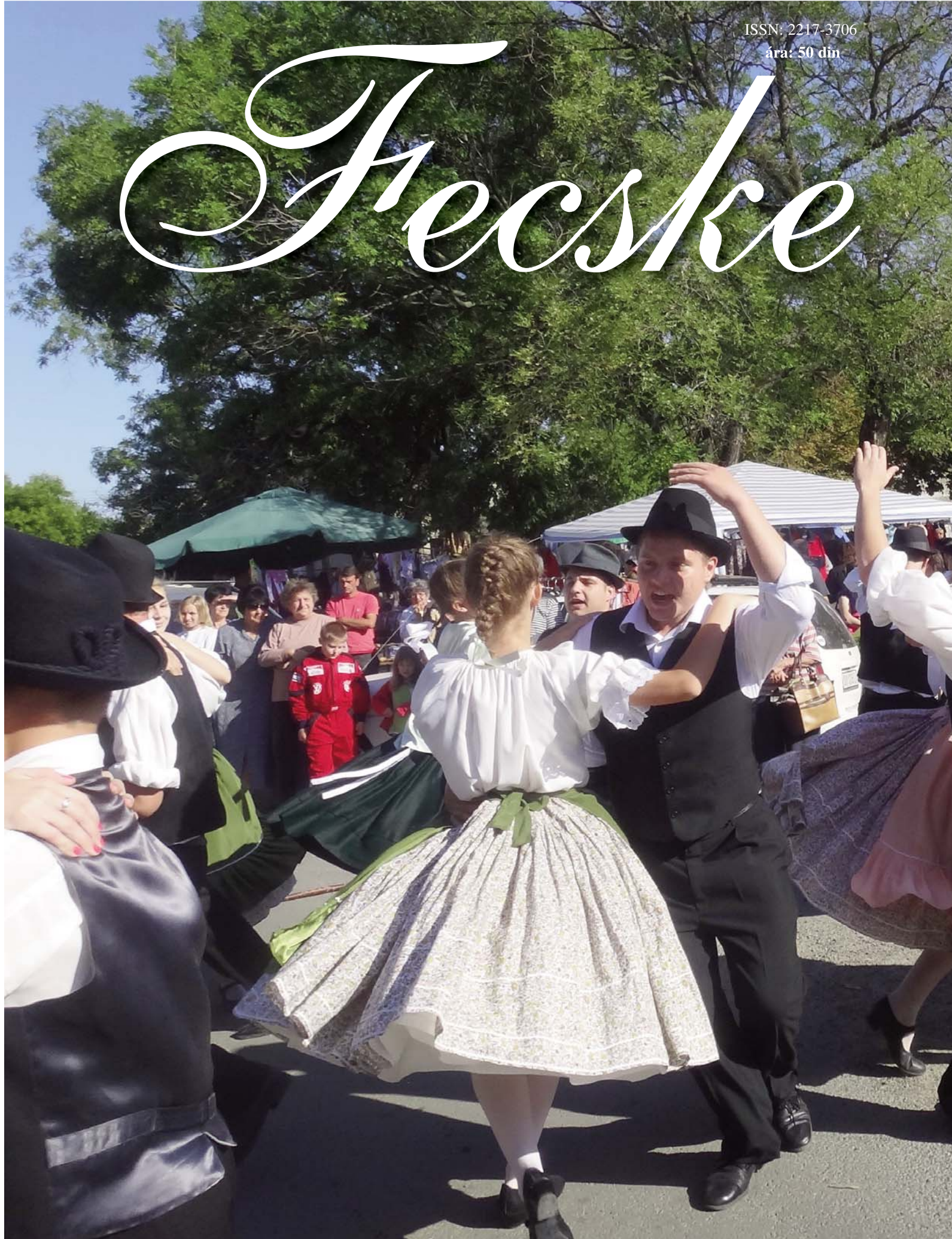

ISSN: 2217-3706

ára: 50 din

Fecske

NYÁRVÉGI ÖSSZEFOGLALÓ

A Meggynap megünneplése, az iskolaév lezárása után, úgy éreztem jöhetnek a pihenés napjai és egy kicsit fellélegzem, ám, ekkor jelentkezett a Helga Eisele - a Dunamenti Svábok egyesületének elnök asszonya-, aki felajánlotta, hogy egy kishegyesi, szikicsi és természetesen egy bácsfeketehegyi diáknak biztosítaná németországi kirándulását. Hosszú szervezkedés után a Kishegyesi Községi Önkormányzata kifizette az útiköltséget és a szerencsés 3 diák szép hetet töltött Németországban. Nagyon szépen köszönjük a humánus gesztust Frau Eisele-nek.

A nyár folytatódott, Budva Község Önkormányzata 10 személy számára (diák és nevelő), biztosított teljes ellátást júliusban egy 3 csillagos hotelben. A gond csak az volt, hogy a mi Önkormányzatunk nem vállalta a minimális útiköltség megtérítését, ezért személyautókkal utaztunk, - itt köszönném meg a szülők bizalmát, hogy gyermekeiket ránk bízták egy ilyen hosszú útra. Így Kishegyesről, Szikicről és Bácsfeketehegyről diákok jutottak el a tengerre és a mi Községünknek nem kellett kifizetni az útiköltséget.... állítólag az ifjúság támogatása az alapvető célunk!?

Az elmúlt évek gazdag nyári kultúréletének, az idei nyáron vége lett, mert nincs elegendő pénz a kultúrára éhes fiatalok számára.

Testvér települési megállapodást írtunk alá Szank magyarországi településsel, akik nagyon szép és gazdag kulturális programokkal teli, Méz és Meggyfesztyált szerveznek, sajnos a mi fellépőink nem lehettek ott, mondanom sem kell az anyagiak végett.

Somlószőlősen 5 település, 1 szlovákiai, 1 szlovéniai, 2 romániai, 1 magyarországi és természetesen 1 szerbiai,- mi Bácsfeketehegyről, írtunk alá egy több oldali együttműködési szerződést, ami majd lehetővé teszi az Unió pályázaton való részvételt. A kultúr-műsorban itt sem tudtunk részt venni, pedig lett volna mit bemutatnunk. A kultúregyesület egész nyáron kongott az ürességtől, mert nem volt pénz a különféle gazdag, művészeti értékkel bíró táborokra, kivéve a Kuntábort és az Evangélikus egyház által szervezteteket.

A hétvégén szervezzük a 41. Szüreti ünnepséget, végtelenül szerényen, mert senkinek sincs pénze, így a hagyományos szüreti bál elmarad. Azok a szervezetek, akik a községi pályázaton nyertek és ezen ünnepségek lebonyolítására fordították volna a pénzt, sajnos nem tudnak miből gazdálkodni.

Meg kell említenem,- de már saját magamnak is sok vagyok, a folyamatos pénzhiánytól,-Helyi közösségünk pénztárcája is ürül, mert az átruházott feladatokra nem kapunk pénzt, csak a polgárok hoz-

zájárulását kapjuk meg. Természetesen ez nem elég az utak karbantartására, festésére, az útpadkák karbantartására, vagy a közvilágításra, ez az Önkormányzat dolga és költsége, épp úgy, mint a közterületek karbantartása, amiket a polgárok minden nap látnak és felelnek a Helyi Közösségnek.

Más. Talán nem is annyira más, mint az előzőek...

A Tűzvédelmi felügyelő elrendelte iskolánknak- az újvidéki disco-tűz után- az elektromos rendszer teljes vizsgálatát, amit meg is tettünk. Az új szabályok értelmében hiánypótlásokat kértek tőlünk, az-az különböző kapcsolók cseréjét, elosztók tisztítását és a pánikvilágítás (a menekülő útvonalak megvilágítását) felszerelését az iskola kezdéséig.

Nagyot csalódtunk mikor a Polgármester asszony a Magyar Szónak azt nyilatkozta, hogy a Mi iskolánk megkapta rá a pénzt, mivel itt volt rá a legnagyobb szükség, de a pénz a máig napig sem jött meg, így továbbra sem tudtuk teljes mértékben teljesíteni az előírásokat.

Amit tudtunk megtettünk, az iskolánkat teljes mértékben megtisztítottuk, a segédszemélyzet bemeszelte és ahol kellett befestette a falakat (habár nem ez a dolguk). A nyári karbantartási munkákra sem kaptunk még egy fityinget sem, pedig mindenki tudja otthonról, hogy a nagytakarítás igen költséges munka.

Azért az élet szép.

Az iskola megnyitotta kapuit szeptember 3-án, amikor az elsős diákok a kishegyesi Polgármester asszonytól 3000.00 dinár értékű utalványt kaptak indulásra, a Magyar Nemzeti Tanács (MNT) a szülőket és a diákokat egy beiskolázási csomaggal örvendeztette meg, amiben minden olyan iskolai felszerelés megtalálható volt, amire a tanulóknak nagy szüksége van, így öröm volt látni, ahogy a kis nebulók cipelték a náluk is nagyobb csomagot. Az idén az MNT még a nem magyar ajkú elsős diákokat is megajándékozta egy szimbolikus diákcsomaggal. A Vajdasági banktól 10 reklámlabdát kaptunk, és hát az iskola, mint minden évben az idén is szerény csomaggal kedveskedett az elsősöknek.

A nyár végén, falunk piacát kibővítettük, és még munkálatok alatt van egy parkolásra alkalmas rész kialakítása, mindez nyertes pályázati pénzből. Hasonlóan pályázaton nyert eszközökből hamarosan megkezdődik a Becsei út és a szeméttelép összekötése kövezett úttal, így ezentúl, télen is ki lehet majd jutni a szeméttelérakóhoz.

Csak a remény ne hagyjon el bennünket!

Bojtos B.

V I S S Z A P I L L A N T Ó

AZ IZIDA HÍREI

Augusztusvége, szeptember felé járunk. A nyárnak vége, de nagy reményekkel indulunk az ősznek, iskolának. Mint már ismeretes az „Izida” egyesület tagjai között vannak beilleszkedési, tanulási, magatartási nehézséggel küzdő és különleges bánásmódot igénylő gyermekek is, akik a szakértőik véleménye alapján az életkorukhoz viszonyítottan jelentősen alulteljesítenek. Mindezek a gyerekek társas kapcsolati problémákkal, tanulási hiányosságokkal küzdenek vagy közösségbe való beilleszkedésük, személyiségfejlődésük sajátos. Ezeknek

házközösségéből érkeztek hozzánk és két nagyon szép, tanulságos hetet töltöttek el nálunk.

A torna-szoba használatával még jobban bírunk segíteni tagjainknak, hogy a társadalomba való beillesztésük megvalósulhasson. A gyerekek fejlődése hatékonyabb, ha együttesen fejlesztik a testi, értelmi, érzelmi területeket azonban az egyik terület a másik nélkül nem fejlődik. A központi idegrendszeri sérült gyermekek mozgásfejlesztésével kezdődik, és minél hamarabb kezdik el mozgásfejlesztést, annál nagyobb a várható javulás.

a gyerekeknek is próbálunk programokat készíteni kisebb, nagyobb sikerekkel. Az új 2012-2013 iskolai évben próbálunk szervezni foglalkozásokat a délelőtti és délutáni időszakra egyenletesen, ezzel is segítve a gyerekeknek és szülőknek is egyaránt. A gyerekeknek gyógypedagógus és pszichológus lát el terápiás programokat, feladatokat miután felismeri a speciális nevelési szükségleteket. Ezért örülünk nagyon az új tornatermünknek is, melyet 17 Hollandiából érkezett fiatal segített felújítani. A fiatalok Ede város egy-

Egyesületünk tagjai részt vettek a Szüreti családi piknik megnevezésű programban, amelyet a bácsfeketehegyi szüreti napok alkalmából szerveztek. Különleges piknik volt ez, a bográcsban krumplipaprikás főtt csipetkével, na meg uzsonnára a nyársalás sem maradt el. A műhelyeken készült munkáinkat pedig megmutattuk az érdeklődőknek, kirakodóvásárt tartottunk.

P.J.

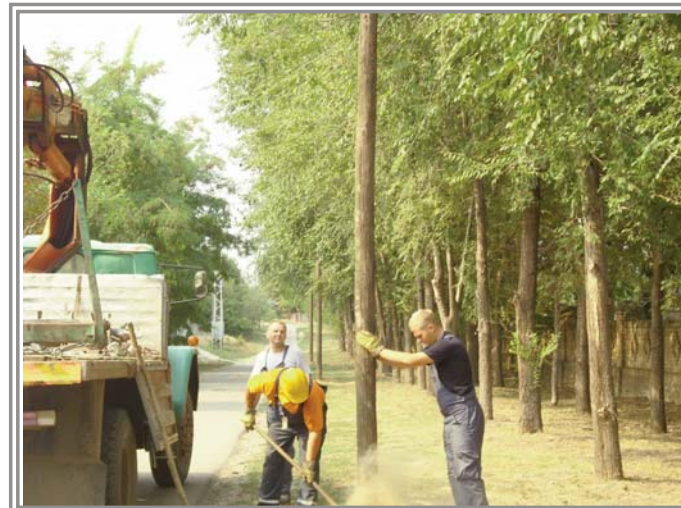
A HELYI KÖZÖSSÉG HÍREI

A nagy hőség és sajnos a nagyméretű szárazság ellenére is, igyekeztünk a ránk váró feladatokat időben és pontosan elvégezni, a kitűzött célokat megvalósítani. Többek között a pályázati közmunkával megbízott alkalmazottaink befejezték a három hónapig tartó munkálatokat, melynek eredménye (bízom benne, hogy az olvasók is osztják véleményem) nem maradt el, ugyanis igen nagy területű cserje és bokor lett ez által eltakarítva, több helyszínen is. Kihasználnám az alkalmat arra, hogy itt és most még egyszer megköszönjem ezeknek az embereknek a kitartásukat és nem utolsó sorban hozzáállásukat a feladat elvégzéséhez.

Mivel a mai világban egyre több hulladék vesz körül bennünket, (ami nem lenne túlzottan nagy gond, ha

megfelelőképpen viselnénk gondját), nem meglepő jelenség az illegális szemétdombok kialakulása településünk területén, melyek napról napra csak növekednek. Ennek köszönhetően (!?) két helyen is, azaz a Hős utca végéről (Szeghegy irányába), valamint a Hős utca és a Duna utca közti „kisköz” sarkáról takarítottunk el több pótkocsi törmelék, szemetet, állati maradványokat, műanyag hulladékot stb. Szép és jó. Itt és most. Csak az a szomorú,

hogy rövid időn belül majd másik helyen fog ugyanez megtörténni, forgatókönyv szerint és megint kezdődik minden előről. Az a kérdés hogy meddig!? Talán ha kikristályosodna mindenki fejében az a tény (Tisztelet a Kivételnek), hogy nekünk ezek után is itt kell élnünk, egy tiszta és egészséges környezetben, akkor megszűnnének ezek a gondok. Remélem ez is eljön egyszer!

Több évtizeden keresztül gázosodott, szűkült és telítődött az esővíz levezető árok, amely a Katolikus templom és a Titó Marsal utca közt vezet a Krivaja folyóba, nem kis bosszúságot okozva ez által az ott lakó polgároknak. Sikerült újra rendeltetésének megfelelő állapotba „varázsolni”, igaz, embertelen körülmények közt, többnyire kézi erővel, de megoldódott egy nagyon fontos ügy.

Befejeződött a közvilágosítás bővítésének első szakasza, azaz újabb kilenc villanykarót állítottunk fel: Temető utcában 5-öt, a Dózsa György és a Hős utca sarkán 2-öt, valamint a Koszovó és a Hős utca közt 2-öt. A második szakasz, vagyis a lámpák felszerelése és a hálózatra való rácsatlakozásuk, belátható időn belül folytatódik.

Magyarázattal tartozom, - falunk központjából sokunk számára hiányzó, kellemes árnyékot biztosító és szemet gyönyörködtető- fűzfák kivágásáról. Sajnos túlnőtték magukat, az idő vasfoga is eljárt felettük (a törzsük és a vastagabb gallyak elkorhadtak belülről), veszélyeztetve ez által az áramszolgáltatást és a járókelők, valamint az ott parkoló gépjárművek biztonságát. Az eltakarításukon történő munkálatok folyamatát segítették az Elektrovojvodina és a belügyi szervek dolgozói, a feladat biztonságos elvégzésének érdekében.

Végezetül pedig minden kis óvodásunknak és iskolásunknak eredményekben és élményekben gazdag 2012/13 tanévet kívánok.

Juhász Attila

A GAZDAKÖR HÍREI

Aratás után aggódva lessük az eget és minden meteorológiai adásból a tv-ben vagy rádióban. Szeretnénk látni, illetve hallani, hogy jön az eső.

Ugyanis a jól megalapozott búza, árpavetések, szolid eredményeket adtak, de már akkor is lehetett látni, hogy katasztrofális termés kiesés várható a többi kultúrnövényeknél, eső híján. Sajnos ez mára beigazolódt és különösen nagy terméskimaradást bizonyít a kukorica, ami eddig a legjövedelmezőbb kultúra volt az utóbbi időben. Minden egyéb növény is megsínyli e, nagyon régen nem tapasztalt szárazságot, még a szőlő és a gyümölcsök is.

Nem tehetünk mást, mint várjuk az újonnan megalakult országos kormány, tartományi és közégi közigazgatás hathatós segítségét az újrakezdéshez. Ugyanis sok mindent ígértek a választások előtt, most itt a sajnálatos alkalom.

Közben részt vettünk Kishegyesen július 28.-án a kecskepörkölt főzőversenyen egy csapattal, amihez hathatós segítséggel járultunk hozzá. Szervező partnerként a kecsketenyésztők egyesületével. Díjat nem nyertünk, de mesterszakácsunk Losonci Imre jóvoltából, nagyon finomat ettünk, és gazdaköri borral járultunk hozzá a jó hangulathoz.

Id. Losonci Imre nevéhez fűződik, még egy zsák búza adománya is, amit Szabadkára szállítva, hozzájárult gazdakörünk a nemzet kenyéréhez.

A már említett kishegyesi rendezvényen, ami egy gondúzó hétvége is volt összebarátkoztunk egy gyomaendrődi társasággal, akikkel szinte testvéri kapcsolatot formáltunk, mindannyiunk örömére.

A bajsai szőlész, borász, kertész egyesület meghívásának is eleget tettünk augusztus 5.-én. Magas fokú szervezőképességről tettek tanúbizonyságot, nem utolsósorban vendégszeretetükről. Itt is volt főzőverseny is, de itt igazán nem is számíthattunk helyezésre, mert véletlen folytán felcseréltük az édes paprikát az erősszel!!! (Azért

ehető volt)

Most pedig készülünk a szüreti napokra, ami előreláthatólag szeptember 8.-án lesz a hagyományok szerint.

Időközben augusztus 23.-án egy nagyon előkelő szakembercsoportot volt szerencsénk fogadni a Kultúrotthonban. Bácsi Gábor kapcsolatai és szervezőképessége segítségével három nagy tapasztalattal bíró professzor **dr. Sípos Béla Zoltán** vezetésével tanítottak bennünket a meggy fajtáira a velük való lehetőségekre, beleértve a feketetsi meggyet is.

Az összejövetel fő célja az volt, hogy végre elismertessük a feketetsi meggy tájjellegét. Ebből a célból voltak itt a mezőgazdasági minisztérium illetékes szakemberei is, akik eddig is segítettek bennünket eddigi törekvéseinkben. Nagy örömünkre itt volt **Dr. prof. Ognjanov** az újvidéki mezőgazdasági egyetemről munkatársaival, asszisztenseivel, kik hasonló dolgokkal foglalkoznak a gyümölcstermesztés területén. Régi ismeretségünk alapján megígérte, hogy mindent megtesz, hogy eléjük a fajtaelismerést a feketetsi meggy esetében.

Az előadás gyakorlati részében Sípos professzor bemutatta, a meggy és egyéb csonthéjúak augusztusi korona formálását, ami bizonyítottan jobb terméshozamot biztosít. Úgy látszik, hogy még nagyobb hordereje is lesz ennek a találkozónak, mert kapcsolatfelvétel történt a szerb és a magyar Kutató Intézmények együttműködésére, ebben a témakörben és ennek lerakták jelképes alapkövét is.

Utoljára, de nem utolsó sorban a tisztújításkor a Gazdakör a fiatalításra is nagy figyelmet szentelt, így az alelnök **Kórizs Tisza József** személyében egy odaadó szorgalmas fiatal gazdát választott, a nehéz szervezési munkák elvégzésében való segítségnek.

Bácsfeketehegy, augusztus

A NYUGDÍJAS EGYESÜLET HÍREI

Nyugdíjasaink, akik már megérdemelték, hogy az elvégzett munkájuk után élvezzék annak gyümölcsét, ma is az egyesületükön keresztül még mindig sokat tevékenykednek, életük, a mai krízises körülmények között szebbé tételére.

Az utolsó jelentkezésük óta a következő tevékenységekről számolhatunk be: Eredményes lett a télirevaló tüzelő részletre való bevásárlása, amit már kezdtek kiszállítani is. A március 8.-i ünnepet szépen megünnepelték. A szabadkai

Nyugdíjbiztosítónak segítettek a Vrnyačka Banja-i kirándulás megszervezésében. A helyi hűtőházzal együttműködve a szezonális termékek eladását reklámozzák (10kg borsó=950 dinár) Július 21.-én lesznek köszöntve a 80. évüket betöltő nyugdíjas tagok, kiknek a szimbolikus ajándék mellé örökös ingyen tagság jár. **MEGÉRI SOKÁIG ÉLNI!**

szerk.

Kánikulában „menedéket” a hegyesieknek!

Önkéntes fiatalok kezdeményezték a kishegyesi fürdő kitisztítását

A helyi “Green Team” nem formális ifjúsági szervezet ötletének kivitelezésén folyamatosan 30-40 önkéntes fiatal dolgozik. *„Sok, a fürdőhöz hasonló, elhagyatott, feledésbe merült épület van Kishegyesen. Tudjuk, hogy a Pecze kastély is milyen sorsra jutott. A fiatalok a fürdő esetében ezt most nem akarták hagyni, és elhatározták, hogy tesznek valamit megmentésének érdekében.”* – fogalmaz Sándor István, a községi Ifjúsági Önkéntes Megmozdulások vezetője.

A múltbéli szép emlékeik kiváló motivációként szolgáltak a voluntőr fiataloknak a takarítás megkezdésekor, amely augusztus első hetében folyamatos volt, és a tervek szerint a hónap közepéig fog tartani. A kishegyesi fiatalok pro-

jektumának kivitelezését 100 ezer dinárral támogatta az Ifjúsági- és Sportminisztérium (Az észak-bácskai körzetben összesen 750 ezer dinárt osztottak szét a kishegyesihez hasonló akciók lebonyolítására), emellett a kishegyesi Helyi közösség és a helyi vállalkozók is az ügy mellé álltak, látva az önkéntes fiatalok elszántságát. *„Harmadik éve az Ifjúsági- és Sportminisztérium Topolya község Fejlesztési Társulásával együttműködve pályázatot hirdet fiatalok nem formális csoportjának az összefogására. Nem volt szükség sem bejegyzett szervezet, sem az önkormányzat partnerségére, egyedül a baráti társaságok kohéziójára. A helyi Green Team nem formális ifjúsági szervezettől származik a fürdőmedence rendbetételének*

ötlete, s habár a pályázat útján megnyert anyagi támogatás kevés ahhoz, hogy fürdőzésre alkalmassá tegyék a területet, különféle rendezvények lebonyolítására megfelel majd.” – mondja Sándor.

A fiatalok elmondása szerint amikor a papírra vetett célok elindulnak a megvalósítás útján, akkor a tervek jóval messzemenőbbnek tűnnek.

Alátámasztásképp beszámoltak arról, hogy akkora odaadással kezdtek hozzá a fürdőmedence területének kitarításához, hogy az első nap elvégezték mindazokat a teendőket, ami a megírt pályázatban az első hétre volt előlátva. A Green Team csapata és az önkéntesek augusztus 18-ára fejezik be a munkát, melyet a fürdőben szervezett megnyitó bulival ünnepelnek meg, ahova a falubelieket is várják.

Szabó Andrea

65 éve táncolunk nyaranta

Beszélgetés Tóth Harangozó Verával, egykori táncoktatóval

Bácsfeketehegyén már 65 éve hagyományosan megszervezik nyaranta a tánciskolát az általános iskolát befejezőknek. Nagy élmény ez a szülőknek, hiszen a gyermekük életében lezárul egy korszak, ettől azonban nagyobb benyomást tesz a résztvevőkre, mivel ez alkalommal van utoljára együtt az

összeszokott kis társaságuk, ősztől szétválnak útjaik.

2006-ban átadta a stafétabotot a fiatalabb nemzedéknek. Meddig oktatta Ön a bácsfeketehgyi fiataloknak a táncot?

23 éven keresztül táncoltuk végig együtt a nyarat. Ez idő alatt az érdeklődés nem lankadt a tánciskola iránt. Persze induláskor a szülők elhatározása volt a döntő, később pedig az én feladatom volt, hogy a gyerekek megszeressék a táncot. Legszebb emlékem a bombázás

évéhez kötődik, ekkor 1999-ben volt a legnépesebb a tánciskola. A bombázás befejeztével szerveztük meg a tánciskolát 52 diák számára. Kiemelném, hogy még Montenegróból érkezett tanulók is nálunk tanulták meg abban az évben az alapvető tánc lépéseket. 800 vendég volt kíváncsi a nagyvizsgára abban az esztendőben.

Mennyire nehéz a fiatalokat táncra bírni?

Valahogy mindig megtaláltam azt az utat, hogy játékosan szerettessem meg a gyerekekkel a táncot. A hagyomány ereje miatt a szülők nem gondolkodtak, az általános iskola végeztével beíraták a gyerekeket a tánciskolába, ellenvetésük nemigen lehetett. Amikor megtapasztalták az első próbák után az itt uralkodó jó hangulatot, esetleg felfedeztek magukon némi fejlődést, akkor megkedvelték a táncórákat.

Néptáncot, klasszikus és latin-amerikai táncokat is tanítanak a fiatalokkal. Mi a nehézsége ezeknek a táncoknak?

Néptáncal kezdjük az oktatást. Bácsfeketehegyén három nemzet él(t) együtt. A németek, a szerbek és a magyarok. Mindhárom nép nemzeti táncát, a polkát, a kólót és a csárdást is megtaníttuk a gyerekeknek. A néptánc más hozzáállást igényel, mint a klasszikus táncok. A standard táncok egyenes testtartást, technikailag hosszú-rövid lengősebb lépéseket követelnek meg, ellentétben a néptáncal, ahol a pattogós ütem szabja a lépést. A latin amerikai táncokra pedig jellemző, hogy mozgáskor kiemelt hangsúlyt kap mindegyik testrész, kézmozgás, csípőmozgás, ellentétben a klasszikusokkal, ahol a mozgás a test központjából indul ki. Egyébként a latin táncokat később kezdtük el tanítani, jelenleg is csak a standard táncok a kötelezőek. A latin, lazább, játékosabb ritmusokat könnyebben elsajátítják a fiatalok. Az európai táncok a szabályosságból kifolyólag nem tűnnek tévedést, míg ha a latin amerikaiaknál egy picit félrelép a tanuló az nem baj, mert a tánc ritmusa kis hibát korrigálni tud.

Hagyományosan a bácsfeketehgyi tánciskola nem csupán egy záróvizsgával fejeződik be.

Az utóbbi tíz évben nyolc hétig ropják a táncot a fiatalok. 4 hét után a kisvizsgán bemutatjuk az addig megtanultakat. Majd újabb négy hét tanulás után következik a záróvizsga, az ún. nagyvizsga. Pár éve gondolkodóba estünk, hogy módosítani kellene ezt a két részre való taglalást, de a hagyomány ereje ismét felülkerekedett.

Az utóbbi időben zsűri által dől el, hogy ki a legjobb táncos. Előzőleg azonban a fiatalok egymás között díjazták a legjobbkat. E kettő közül melyik az igazságosabb Ön szerint?

Igazság nincs. (Nevet) A hagyomány szerinti virág és díszszekendő kiosztás alapján eldől a táncvizsgán általában a szimpátia döntött, hiszen a csinos lányok és a fess fiatalemberek kerültek ki győztesen még akkor is, ha voltak, akik tőlük szebben táncoltak. A zsűrizés ellentétben a hagyományos módszerrel rámutat arra, hogy ki a legjobb táncos. Nem fontos a kinézet, csak a teljesítménnyel megszerzett pontok.

Véleménye szerint mit jelent a fiatalok számára a nyári bácsfeketehgyi tánciskola?

Évek múltával a fiataloktól sűrűn hallottam, hogy milyen jó is volt a tánciskolában. Ezeknek a fiataloknak lezárult egy korszak az életükben, itt vannak utoljára együtt, ahogyan nyolc év alatt megszokták. Ez egy öröm számukra, van aki ügyes, vannak még ügyesebbek, sőt tőlük is ügyesebbek. A másik mérvadó, hogy faluhelyen nem nagy szórakozási lehetőség van. A tánciskola nyújtotta szabadidőt nemcsak a fiatalok használják ki gyakorlásra, hanem a falubeli tánc kedvelők is meghódítják a parkettet.

Az idén 28 diák (15 lány és 13 fiú) vett részt a vizsgabálon, ahol a következő eredmények születtek a zsűri döntése alapján:

Első helyezett: Tóth Erzsébet és Kuntics Lehel

Második helyezett: Török Noémi és Balog Lajos

Harmadik helyezett: Lódi Lenke és Koleszár Zoltán

Szalajevics Vanda és Viktor vendégszereplésükkel emelték a nagyvizsga fényét.

Megkérdeztük őket, hogy mit jelent számukra hazai közönség előtt színpadra lépni?

Viktor: Ritkán mutathatjuk be tánceljesítményünket helyben, így nagyon megörültünk a felkérésnek. A lámpalázat már leküzdöttem, viszont hazai terepen mindig izgulok, hisz ismerősök, barátok előtt kell megmutatnunk, hogy mit tudunk.

Vanda: Nálam fordított a helyzet. A barátok és ismerősök jelenléte megnyugtató, inkább versenyekkor izgulok. Ősztől kezdődik a megmérettetés, mert az eddigi C kategória helyett B csoportban fogunk indulni.

Gratulálunk, és további sok sikert kívánunk!

Szabó Andrea

KIÁLLÍTÁSÖZÖN JÚLIUSBAN

A bácsfeketehegyi Kultúrotthonban lezajlott a 17. Nagykursági Alkotótábor és a 3. Kisképek Nemzetközi Kiállítása is a falunkba érkezett

A bácsfeketehegyi magyarok nagykursági származása ihlette az immár hagyományos nyári alkotótábor megszervezését, amelyben a magyarországi Kunhegyes testvértelepülésről érkezettek minden évben a falunk segítségére vannak/voltak. Az egyhetes tábor során közel 55 résztvevő (fiatalok és idősebbek) 10 oktató segítségével a fafaragás, szövés, kosárfonás, gyöngyfűzés, szalmaszövés és folton folt varrás mesterségét sajátíthatta el. Tóth Harangozó Vera táborvezetőtől megtudtuk, hogy valamelyest csökkent az érdeklődés az alkotótábor iránt. *„Előző években a résztvevők száma 70 körül alakult. Idén a környező településekről is érkeztek érdeklődők, Verbászról, Topolyáról, de persze a helybeliek vannak jelen legtömegesebben. Leginkább a 10-től a 15 éves korosztály az érdekelt, de vannak idősebb hölgyek is, kézimunkacsoportokból, akik nem tartózkodnak egész héten nálunk, csak pár napot szánnak az általuk kiválasztott mesterségek elsajátítására. A tábor alapkonceptiója olyan, hogy minden nap minden mesterség a terítéken szerepel. Így napról napra érezhetik a résztvevők a saját fejlődésüket.”* A kunhegyesi kézimunka kedvelők 8 éve vesznek részt a Nagykursági Alkotótáborban. Szentpéteriné Lévai Máriaától, a kunhegyesi Városi Művelődési Központ és Könyvtár igazgatójától megtudtuk, hogy a Nemzeti Kulturális Alap Közművelődési és Népművészeti Kollégiuma által kiírt pályázat megadta azt a lehetőséget a magyarországi intézményeknek, hogy telephelyen kívül is pályázzanak programokra. Ennek köszönhetően az idei alkotótábor kiadásainak közel a felét le tudták fedni. Arra a kérdésre, hogy véleménye szerint tud-e a tábor minden évben újat nyújtani a résztvevőknek, a kunhegyesi társszervező a következőket mondta: - *Azt gondolom, hogy a mai rohanó világunkban kell, hogy tudjon újat nyújtani. A tevékenységek, amelyek itt fellelhetők, túl azon, hogy kreativitást, alkotókészséget fejlesztenek, úgymond a gyökereink. Tehát egyfajta kötődés a múlthoz, és ezzel is erősítjük mindazt, amit tudniuk kell arról, hogy honnan ered az ő gyökereik.*

A 17. Nagykursági Alkotótábor a résztvevők által készített munkák kiállításával, és alkalmi műsorral zárult. Ugyanaznap nyílt meg a 3. Kisképek Nemzetközi Kiállítása, mely topolyai megállóhelye után érkezett a Kultúrotthon emeleti termébe. Falunk után még három helyszínen, Újvidéken, Zomborban és Apatinban lesz megtekinthető a vándorkiállítás. A tárlatot Gyurkovics Hunor szabadkai festőművész nyitotta meg. Beszédében hangsúlyozta Boros Györgynek, a kiállítás megálmodójának munkásságát. Elmondta, a kiállítás elsősorban a Kárpát-medence alkotóinak munkáit öleli fel, de vannak szerbiai, szlovéniai, ukrainai, romániai, bulgáriai, hollandiai, litvániai és uruguayi alkotások is, összesen 145 alkotó, 340 képe, 15x15-ös formátumban kapott helyet a tárlaton. Az ünnepélyes megnyitó után felkértük Boros

György grafikusművészt, a szabadkai Képző- és Iparművészek Egyesületének vezetőjét, hogy válaszoljon néhány kérdésünkre.

A vándorkiállítás eddigi helyszínei Szabadka, Ada, Magyarkanizsa és Topolya voltak. Az eddigi állomásokot figyelembe véve mekkora az érdeklődés a 3. Kisképek Nemzetközi Kiállítására iránt?

Eddig Szabadkán és Topolyán tekintették meg legtöbben a kiállítást, ami magyarázható azzal is, hogy az ottani közönség hozzászólt a képzőművészeti tárlatok látogatásához, mert adottak számukra a lehetőségek. Tulajdonképpen azért határoztunk meg kisebb településeket is megállóhelyekként, hogy a falusi közönség is megismerkedhessen az alkotásokkal, és így a tárlatlátogatás ne csak a nagy központok kiváltsága legyen. Ez a célja tulajdonképpen a vándorkiállításnak. Emellett úgy érzem, hogy Vajdaságban jobban kellene ápolni a képzőművészetet, és fel kellene karolni a fiatal alkotókat. Ebből az indítatásból hívtam meg a soproni, az újvidéki és a szegedi Képzőművészeti Akadémiák fiatal alkotóit, így 26 fiatal kiállító van jelen a tárlaton.

Ezek a ráma nélküli, fekete alapszínű kartonpapíron elhelyezett 15x15-ös méretű képek különböző technikákkal készültek.

A pályázati kiírás egyedül a három dimenziós alkotásokat, a szobrokat zárta ki, mert ezeknek a szállítását a határon nem tudtuk volna megoldani. Minden két dimenziós technikát alkalmazhattak a művészek, tulajdonképpen a rajztól, a festészetten át, a grafikáig minden fajta technika felbukkan, sőt még a legmodernebb, a számítógépes grafika is jelen van.

A nézőközönség számára vannak-e előnyei a kis formátumú képeknek?

A kép méretének nincs döntő szerepe, mert ahhoz, hogy egy kép jó legyen, nem kell nagynak lennie. Gondoljunk csak arra, hogy Pieter Brueghel a nagy németalföldi festő 15x20-as méretű olajképein 40-50 figura mozgott. A kiállításon résztvevő alkotóknak 80 százalékát ismerem, és tudom, hogy a nagyobb méretű alkotásokat is ilyen nagy odaadással készítik, mint ezeket a kis méretűeket. Ha megnézünk egy Torok Melinda, egy Zsáki István, egy Gyurkovics Hunor által készített alkotást, annak ellenére, hogy a formátuma a képnek kisebb, rájövünk arra, hogy melyikőjüknek a munkája. Jelenthet azonban a kis formátum a festő számára némi kihívást, mert vannak alkotók, akik hozzászóltak a nagy méretű alkotások készítéséhez. Ennek a kihívásnak pozitív értelemben minannyian eleget tettek, mert a kiállított alkotások minden művésznek a legjobb munkái közé sorolhatók. A nézőközönség pedig véleményem szerint ezekben a kis képekben is ugyanúgy el tud merülni, mint a nagy formátumúakban.

Sz. A.

Ismét egy hét a SZERETET jegyében!

A szeretet türelmes, jóságos, a szeretet nem irigykedik, a szeretet nem kérkedik, nem fuvalkodik fel. Nem viselkedik bántóan, nem keresi a mag hasznát, nem gerjed haragra, nem rója fel a rosszat. Nem örül a hamisságnak, de együtt örül az igazsággal. Mindent elfedez, mindent hisz, mindent remél, mindent eltűr. A szeretet soha el nem múlik. (I. Kor 13, 4-8)

Ezt a szeretetet tapasztalhattuk meg idén már sokadszorra, a hagyományossá vált határon túli Szeretet-hetek keretében, ami idén második alkalommal Vajdaságban, Bácsfeketehegyén került megrendezésre a Központi (Leuenberg) Otthonban.

A tábor résztvevői a Kárpát-medence különböző területeiről érkeztek. Jött csoport a Felvidékről, Blanár Erik református lelkipásztor vezetésével. Veres Edit református hittanoktató Kárpátjáról hozott csoportot. A Partiumból érkezett Máté József református gondnok gyermekekkel. Vajdaságból, Pácserről csoportjával Szabó Éva érkezett, aki vasárnapi iskola vezetésével foglalkozik. A helybeli, bácsfeketehgyi gyermekeket Pacal Levente, főiskolai hallgató fogta össze. Az Anyaországból, Kecskemétről érkeztek résztvevők, Marozsiné S. Nagy Erzsébet tanító és református hittanoktató, Hodánics Tamás református lelkipásztor, Vass-Eysen Ábel tanító és református hittanoktató, és jómagam vezetésével. Nagy segítségünkre voltak továbbá Harangozó László, bácsfeketehgyi református lelkipásztor, akinek vendégszeretetét ezúton is köszönjük, valamint Halász Sámuel és Renáta, akik több program szervezését is felvállalták, és anyagi hozzájárulással is besegítettek.

Néhány éve megszületett egy álom, Bárdos Edit a

Kecskeméti Református Gyülekezet tagjának fejében, ami az Úr Isten, és a jószívű adakozók, támogatók segítségével valósággá vált, immár többszörre. Az álom szereplői határon túli magyar gyermekek, akik a Szeretet-héten lelki gyarapodás, identitás tudat erősítése, és ismerkedés céljából vehetnek részt.

Bácsfeketehegyén tartalmas napokat tölthettünk el. A reggelek áhítatokkal és énekléssel, valamint énektanulással teltek, amiket Szeretet-foglalkozások követtek. A hét témája a szeretetnyelvek voltak, pontosabban a minőségi idő, a szívesség, az elismerő szavak és az ajándékozás. Ezeket kiscsoportos foglalkozások keretében dolgoztuk fel a gyermekekkel. A délutáni csendes pihenőben lehetőség nyílt ismerkedésre, játékokra, valamint egy Magyar Kincstár elnevezésű vetélkedő keretében mindenki megcsillogtathatta énekhangját egy-egy magyar népdal erejéig. Szébbnél szébb verseket, színdarabokat is láthatott a vezetőkből verbuválódott zsűri. A legszebb produkciókat bemutató résztvevők felléphettek a gálaműsoron, valamint a vasárnapi istentiszteletet követően a templomban is. Egyik délután lehetőség nyílt polófestésre, és gyöngyfűzésre is. Az esti programok is változatosak voltak. Néztünk filmet, énekeltünk a tábortűz mellett, és vendégül láttuk a szabadkai Shalomifjúsági keresztyén zenekart is egyik este, akiknek lelkes fellépését ezúton is köszönjük. Minden estét azzal zártunk, hogy összegyűltünk a négy évvel ezelőtti bácsfeketehgyi Szeretet-hét alkalmával elültetett Szeretet-fa körül közös éneklésre, valamint a különböző határon túli területekről érkezett csoportok által hozott vízzel megöntöztük a fát.

Egyik nap Szabadkára és Palicsra szerveztünk kirándulást. Megnéztük a Városházát, ellátogattunk a Szabadkai Református Egyház parókiájára, ahol Surányi Réti Katalin református lelkész nő fogadott minket, és mesélt szolgálatáról és gyülekezetéről. A délutánt Palicsra töltöttük, a tóparta gyermekek kacagásától volt hangos.

Hálás a szívünk, hogy együtt tölthettük el ezt a hetet. Ismét bebizonyosodott, hogy ha politikai határok el is választanak minket egymástól, az Úristen szeretetének, kegyelmének és jóságának köszönhetően egyek vagyunk a hitben, s innentől kezdve értelmetlen bármilyen határokról is beszélni.

Lénárd Valentina

BARKÁCSOLNI JAJ DE JÓ...

Júliusban harmadik alkalommal adott otthont a nyári szünidőben alsós diákok számára megszervezett tábornak a bácsfeketehegyi Kozma Lajos Könyvtár. Az olvasás megszerettetése, a a gyerekek könyvbaráttokká való nevelése a kezdeményezők elsődleges célja, amit maga a környezet és a zajló foglalkozások játékosága is biztosít. Ludrován Natáliától, a könyvtár önkéntes munkatársától és egyben a foglalkozások vezetőjétől megtudtuk, hogy a már könyvtártagok és a potenciális leendő könyvtár látogatók vettek részt a táborban. „Az érdeklődés mindig nő, persze ez köszönhető

A szép nyári időnek köszönhetően az első napot a szabadban töltötték, szabadtéri játékokkal nyitotta meg kapuit a tábor. A második napon napraforgó virágot készítettek, melynek középebe az éppen aktuális kedvenc sztár portréja illetve kedvenc rajzfilmfigura képe került. Szerdán fényképezőgép készítése szerepelt a palettán, teásdobozból, joghurtos pohárból készült. Mivel sokak nem használhatják még az otthoni, családi digitális fényképezőgépet, ezt a készüléket készítették el a legnagyobb odaadással – emelte ki a táborvezető. Negyedik napon dobott konzervdobozból.

sze játékkal fűszerezve. Sorra vették, hogy milyen dolgokat használtak fel az elkészített tárgyak kivitelezésénél. S egy óriástalp is elkészült.

Milyen szerepet tölt be ennek a kis közösségnek az életében a könyvtárban megszervezett tábor?

Olyannyira fontos szerepe van ennek a tábornak, hogy mindig megkérdezik a könyvtárba betérve vagy akár az utcán is, hogy mikor lesz a következő megszervezve, és nemcsak a gyerekek teszik ezt, hanem a szülők is. A jó visszajelzésekből arra merünk következtetni, hogy sikerült el-

Bede Anett

Bede Noémi

Garai Rita

Koncz Blanka

Makker Beáta

Marecskó Viola

annak is, hogy visszhangot kapott a kezdeményezésünk, és valószínű a gyerekek is szájról szájra adják tovább élményeiket. A nyári programáradat miatt a létszám napról napra változik. 20 és 30 közötti számban jelennek meg naponta a gyerekek.”

Különlegessége a doboknak, hogy többfunkciós, mivel magokkal megtöltötték a belsejét, így csörgőként is használható. Igazán szép hangot ad ki, sajnos ezt szövegben nehéz illusztrálni (szerző megjegyzése). A pénteki zárónapon már hagyományosan az addig megtanultak átismétléséé volt a főszerep, per-

nyernünk a bizalmukat. Azt pedig, hogy mit jelent számomra ez az egy hét, talán úgy fogalmaznám meg, hogy nem tudni, hogy a gyerekek várják jobban a kezdetét vagy én. Ebben a tevékenységben megtaláltam önmagam, nagyon élvezem a gyerekekkel való munkát. Sikerült – ha nem is olyan könnyen,

mint a tábor vezetőjének – feltalálom magam a gyerekseregben. Nekem is segítene, nekem is... – záporoztak a kérések felém, és a magázós formától szinte öregnek éreztem magam. Persze, a szülőknak elismerés, mert illedelmességre nevelték gyermekeiket. A leggyorsabban egy kisfiúval barátkoztam össze, aki nem ódzkodott a mikrofontól, és bátran, a többiek előtt, válaszolt néhány kérdésemre. A többiek is megrohamoztak felbuzdulva a látotakon. Mindannyian nagyon ügyesek voltak, lássuk mit tartottak fontosnak közölni a táborról.

Visszajáró barkácsolók

Bede Anett: Nagyon jól érzem itt magam, a kézművesség mindig is

Miljenovic Tamara

Szabó Némedi Róbert

vonzott. A készített fényképezőgép nyerte el leginkább a tetszésem, de a dob hangja is kitűnő, a dobverőt is jól kitalálták.

Bede Noémi: A téli foglalkozáson nagyon jól eltelt az egy hét, így nem volt kérdés, hogy a testvéreimmel részt vegyünk a nyárin is. Az

elkészített tárgyak közül a dobót és a napraforgót volt legnehezebb elkészíteni.

Makker Beáta: Nagyon vártam már a tábor kezdetét, mert szép dolgokat készítünk. Nagyon jó itt lenni, a barátokkal tölteni az időt. A fényképezőgépet sikerült legszebben elkészítenem, kellett hozzá egy teásdoboz, egy kupak, kollázspapír, ragasztó, olló és egy műanyagpohár. Nyári szünetekben jártam még kézműves táborokban, ott készítettem kosarat, gyűrűt, bohócot, meg két mobiltelefon tartót szőttem.

Marecskó Viola: Érdekes dolgokat készítünk, és ezt ha a barátok társaságában tehetjük, akkor az még jobb.

Perlaki Nándor

Tokity Dóra

Miljenović Tamara (4 éves, a legfiatalabb résztvevő): Konzervdobozt, kollázspapírt, lufit, pálcikát és diót használtunk a dob elkészítéséhez. A lufinak van a legnagyobb szerepe, az képezi a dob ütőfelületét, valamint a dobverőt is díszíti ugyanolyan színű lufi. Nagyon jól sikerült.

Perlaki Dominik: Minden alkalommal részt veszek a könyvtárban megszervezett foglalkozásokon, számomra nagyon érdekesek, mert szeretek kézműveskedni. A nyári szünet hosszú, és ebből egy hetet kitölt ez a tábor. A héten elkészített dolgok közül a fényképezőgép sikerült a legjobban, otthon is játszok vele.

Tokics Dóra: Tetszik, hogy mindenki nagyon dolgoz, és Nati mindenben a segítségünkre van. A fényképezőgépem sikerült a legjobban, könnyebb is volt elkészíteni, mint a dobót. Nagyon tetszik az itteni légkör, gyönyörű, kreatív dolgokat csinálunk, és mindenki dicséretben részesít bennünket ezért.

Új barkácsolók

Garai Rita: Mindegyik elkészített tárggyal meg vagyok elégedve, ha ki kellene emelnem közülük, akkor azt mondanám, hogy a fényképezőgép sikerült a legjobban.

Koncz Blanka: Az iskolás társaim szoltak, hogy szerveznek ilyen jellegű tábort. Nagyon tetszik, mert érdeklődöm a kézművesség iránt, és sok mindent megtanulunk a foglalkozások alatt. A következő alkalommal is eljövök a könyvtári táborba.

Szabó Némedi Róbert: Egyik nap elsőként érkeztem meg, rémes volt, nem tudtam, hogy elkéstem vagy sem, aztán megérkeztek a pajtások. Először veszek részt a táborban, nagyon tetszik. A dob sikerült a legjobban, nagyon szép hangot ad ki úgy dobként, mint csörgőként, ezt pedig a belsejébe süllyesztett magvaknak köszönhetjük.

Amikor véget ér egy rendezvény, az embert rendszerint kellemesen jóleső érzés hatja át, ugyanakkor mégis eluralkodik rajta a hiányérzet. Amire több hónapon át készült a lelkes maroknyi csapat, már a múlté. Csak újságcikkekben, fényképeken, néha híradó jelentésekben, esetleg mindenki kedvenc közösségi oldalán marad meg az utókor-nak, hogy ebben az évben is egy teljes hétig a VMVE hat oktatóval, öt versfelkészítővel és harmincnegyzár vadja gyerekekkel a magyar irodalom gyöngyszemeit boncolgatta, játszott és adott elő belőlük szemelvényeket.

A huszonnegyedik Szép Szó Tábor augusztus 19-én zárta kapuit egy hét munka után, ahogy mindig is, teltházassal, a csoportok beszédtechnikai- és szakmai bemutatóival, a házibajnokság győzteseinek fellépésével, ahogy mindig is.

Mondhatnánk, semmi új nincs a nap alatt. Ugyanaz a hiányérzet – s persze a jóleső érzés –, ugyanaz a forgatókönyv évről évre. Mégis, aki követi a mozgalom sorsát, felfedezhet benne új motívumokat, új mód-szereket, előadásformákat és új arcokat. Nagyon lényeges, hogy a rendezvény közel a bűvös huszonötös számhoz ne ragadjon bele a saját maga által felállított mércékbe, hanem próbálja azt évről évre megugrani. Igyekezze-k közelebb hozni, elgondolkodtatni, megérteni és megértet-ni a szépirodalom, vagy akár a népirodalom mélységeit. Segítse a táborlakókat a már elért szakmai szintjük továbbfejlesztésében, ugyanakkor szórakoztasson, ne helyettesíteni akarja a telekommunikáció eszközeit, hanem mutasson újabb utakat azoknak a fiataloknak, akik érdeklődnek a pódium művészetek és a versmondás iránt. Ez az oka annak is, hogy minden évben igyekszünk az előadóművészet, a dráma, és a színház területéről új arcokat, szakembereket hívni és közösségi játékokkal „összehozni és átfedni” a generációs különbségeket.

Ebben az évben rendhagyóra sikerült az oktatók létszáma, hiszen a három csoportot öt csoportvezető koordinálta és készítette el velük az előadásokat. Fekete Ági, Illyés Gyula- és Kaleidoszkóp-díjas versmondónk az alsósokkal

A házibajnokság díjazottjai

Beszédtechnika óra

foglalkozott, Bori Viktor és Hajós Zsuzsa Budapestről érkeztek hozzánk, mindketten színész-drámatanárok, a kiskamaszok alkotta közép-ső csoportot vezették, míg Kovács Frigyes Jászai- és kétszeres Pataki gyűrű-díjas színművésznk Raffai Ágnes színművész közreműködésével a nagycsoportot látta el szakmai segítséggel, valamint Pál Ágnes gyógypedagógus-logopédus beszédtechnikai gyakorlatokat vezetett. Idén sem maradt

Kovács Frigyes tanár úr
instruál

el az egyéni versezés, melyben Barta Júlia Magyar Életfa-díjas nyugalmazott óvónő, Szatmári Melitta a VMVE alelnöke, Farkas Hajnalka Ratkó-díjas versmondó, a VMVE titkára, Krekity Olga Radnóti-díjas versfelkészítő pedagógus, többszörösen díjazott versmondó, és Hajvert Ákos Radnóti- és Kaleidoszkóp-díjas versmondó, az egyesület elnöke segített, a közösségi játékokat Szarka Ákos elnökségi tag, táborlakó szerkesztette és vezette. S ha már a hálás névfelsorolásnál tartok, meg kell köszönnünk a közreműködést és segítséget Csőke Csillának, egyesületünk elnökségi tagjának és Simonyi Lilinek is. És természetesen a támogatóinknak a Bethlen Gábor Alapnak, a Magyar Nemzeti Tanácsnak, Kishegyes Helyi Közösségének, a Solymosy Könyvesháznak, a Forum Könyvkiadónak, a Vinum Lodinak és Toma Erzsébetnek.

Hajvert Ákos

MUNKÁLATOK AZ IPARI PARKBAN

Folynak a munkálatok a vízhálózat és az elosztósahtok kialakításán. Fontos, hogy mire a Renesansa tésztagyár befejezi az épületet, lehetőséget tudjunk biztosítani nekik a rácsatlakozásra.

Továbbra is gyűjtjük a CV-eket és önéletrajzokat leendő befektetőink számára. Ezúton is kérünk minden érdeklődő munkavállalót, hogy jelentkezzen be adatbázisunkba. Ezt bármilyen kötelezettség nélkül megtehetik, kishegyesi irodánkban vagy a bácsfeketehegyi Helyi Közösség irodájában. A teendő mindössze annyi, hogy kitöltenek egy űrlapot.

További tárgyalásokat folytatunk érdeklődő befektetőkkel és megteszünk mindent annak érdekében, hogy mihamarabb újabb lakóval bővüljön az ipari park.

Szeptember 12-18-ig részt veszünk a szlovéniai Celjei Gazdasági Vásáron, ahol szintén több érdeklődő befektetővel tudunk kapcsolatba lépni és személyesen bemutatni ipari parkunk lehetőségeit és előnyeit.

Nagy Zita

Épül a Renesansa tésztagyár

OLVASÓI ÍRÁS

AZ IGAZSÁG KERESÉSE

Vagy csupán egyéni véleményünk hangoztatása az, ami szűk környezetünkben folyik?

Az tény, hogy mindenki az igazságot keresi és akarja, csak más-más nézőpontból. Az igazság relatív dolog, mint a szépség, mindenkinek meg van a maga igazsága (a magához való esze). Mivel az igazságot millió szemszögből látjuk, ezért történik meg, hogy sokan nem osztják a mi személyes véleményünket, de hát minden joguk megvan hozzá. Sok ember a legfontosabbnak tartja azt, ami nem igazán fontos a többiek számára, csak a magáét tarja annak. Kicsit szélesíteni kellene a látókörünket, szemünket arra fordítani, amerre mások is néznek, nem pedig behatárolni magunkat, saját kis egoista világunkba. Ehhez nem kell pénz, csak némi empátia (beleképzeljük magunkat mások helyzetébe) és szeretet embertársaink és környezetünk iránt.

A feketeísi strand örökös téma marad a lakosságnak, amíg csak vissza nem nyeri azt az állapotát, aminek rendeltetett. Erről is eltérő vélemények vannak, amikor a facebook-on erről témáztatnak, és mondhatom elég sokan hozzászóltak.

A nagy vitát az, váltotta ki, amikor egy idegenbe szakadt hazánkfia két képpel ábrázolta a medencét hét évvel ezelőtti állapotában, amikor még fürdöttek benne, és manapság. Sokakat bántott ez a nagy változás, volt, volt, akinek kinyílt a kisbicska a zsebében e látványtól, de többen a mai változatot helyeselték. Valaki szerint csak be kell sétálni a helyi közösségbe (természetesen egy pénzes zsáknak) és már zöld lámpát is kap a medence felújítására. Neki valószínűleg nincs tudomása arról, hogy ezt már néhányan megtették, csak nem kaptak zöld lámpát. Hogy miért, az örökös titok marad.

Másnak az, az ötlete támadt, hogy aki fürödni akar e szegény világban, az elbiciklizhet Verbászra és fizesse is ott meg a belépőt. Tudtommal itt is mindenki belépőt fizetett, aki fürödni akart. Másnak a véleménye meg az volt, hogy ilyen gazdasági helyzetben nincs pénz ilyesmire, ne legyünk már gyerekek. Megemlézték a bőrbetegségeket is, amiket kapnánk, ha víz volna benne, stb. Nem húzom tovább a szót, én tisztelem mindenki véleményét. Annyit azért hozzátennék, emlékezzünk vissza saját fiatalságunkra, amikor a nyár a gyerekeknek, sőt

még a felnőtteknek is szép élményeket hozott, mert lejárhattunk fürödni. Pont ilyen szegény világban lenne ez nekünk jó, amikor keveseknek adatik meg, hogy elmehet nyaralni. A sok otthonunatkozó gyermek és fiatal szórakozhatna, a fürdés mellett netalán focizhatna, pin-pangozhatna. Ez csak az én szerény véleményem. A kuglipálya talán fontosabb volt?

Tudom, a világot megváltani nem lehet, de azért hozzáfoghatnánk az apró kisváltozások megtételéhez. A „változások” most kulcsszó az életünkben, nagy szükség van rájuk, kérdés, hogy milyen irányban.

A történetnek itt nincs vége, mert a facen zajló vita után pár napra megjelentek a képek a kishegyesi fürdő megmentéséről. Sokan dicsérték a hegyesi fiataloknak ezt az akcióját, magam is kalapot emelek előttük. Az ő fürdőjük sokkal elhanyagoltabb állapotban volt, mint a miénk, de azt a munkát, amit ők véghezvittek, ötösré osztályoznám. A kismencedében már víz is volt pár nap múlva. Ők megmutatták, mi az összefogás (gondolom nem pénzért, saját magukért, tették) a falujukért és az utánuk jövő generációért, és azért is mert fontos nekik.

Sokan nem gondolunk arra, hogy amit apáink ránk hagytak, nekünk ápolni kell gyermekeink, unokáink javára. Amit mi elvetünk ma, az, nekik fog virágozni holnap. Ha nincs bennünk tenni akarás, nem vetünk semmit, a parlagon csak gaz terem. Nem hiszem, hogy gyermekeinknek ilyen jövőt akarunk, még ha csak a medencéről is van szó. Ha már a medencénk azzá lett ami, mégsem lett maximálisan kihasználva. A fiatalok egész nyáron Tresnyevádra, Kishegyesre, Zentára járnak diszkóba, üritgetve szüleik már-már üres zsebeit, álmatlan éjszakákat okozva nekik. Mondom ezt azért, mert a fiataloknak Isten adta joguk van szórakozni és ha itt hetente lett volna diszkó, a szülők nyugodtan aludtak volna, tudván, hogy a csemetéjük nem egy túlsúfolt buszon utazgat az éjszakában. Szerintem ilyen apróságokkal hozzá lehetne járulni ahhoz, hogy gyermekeink szeressék szülőfalujukat, és ne vágyakozzanak el.

Érdekes dolog ez a facebook. Itt szinte mindenről lehet értesülni, politikáról, divatról, receptekről, esküvőkről, keresztelőköről, na meg ezen kívül van sok humor is és

rengeteg ökörség. Sok mindenkit megismerhetünk, az érdeklődési köreiket az embereknek, és az élethez való viszonyulásukat is kommentárjaikon keresztül. Sokszor hangosan nevetek egy-egy beszélőn, néha felháborodok bizonyos dolgokon. Milyenek vagyunk mi emberek?

Ha valakinek van egy okos ötlete, nem fogadjuk el, inkább kimagyarázzuk miért nem jó.

Amikor a tanítók, egészségügyesek sztrájkoltak, szerintünk nem volt igazuk, hisz olyan jól megy nekik. Mikor a földművesek vonultak ki, olvashattuk a facen, hogy vadparasztok elállták az utakat (mi a francot akarnak)? Nagy baj ez egy ilyen kis közösségben. Ha bár nem segíthetünk mindenkin, legalább lélekben legyünk mellettük. Nem voltunk még az ő bőrükben, nem éreztük még az ő nehézségeiket. Azonban merem remélni, hogy a jóság a szeretet, az igazságérzet ott szunnyad bennük, és néhanapján felszínre tör.

Arról is értesülhettünk a facebookon más is biztosan felfigyelt rá, hogy falubeli anyukák, nagymamák, külföldről, (Németország, Ausztria, Svájc) jelentkeznek. Ez azt jelenti, hogy az anyák ebben a nehéz helyzetben sem adják fel. Mindig kipattan egy újabb ötlet a fejükből, hogy, hogyan lehet pénzt keresni. Meghosszák azt az áldozatot családjukért, hogy turistaként három hónapot dolgoznak külföldön. (Idős személyeket ápolnak, ha szerencsájük van, gyermekeket vigyáznak.) Egyszóval az anyák is mennek a betevő falatért.

A napi politikáról is sok mindent megtudhatunk a facen. Mindig innen informálódok, mert történjen bármi, valaki mindig megosztja velünk. Érezhetjük, hogy a harcnak még nincs vége. Sem országos, sem községi szinten. Becsülettel mondom, sosem voltam pártfüggő, de nemzetemet, a magyarságot szeretem, azonban a többiekkel is együtt érzek, mert mindannyiunknak ugyanaz a szegény munkanélküli sors jutott, gondolok itt a kisemberekre.

Azzal fejezem be írásomat, hogy az új polgármesterasszony inervjúát is azonnal látni lehetett kedvenc oldalunkon, és nem hittem a szememnek, amikor két olyan durva hozzászólás jelent meg alatta, amit a Fecske hasábjai nem tűnnek el. Mi nem értünk a politikához, az

tény, és nem látunk bele a dolgokba, lehet véleményünk is, de még nem ismerjük őt és terveit sem. Tiszteljük legalább az emberi mivoltát, hivatását és korát. Ennyit minden ember megérdemel. A többit megmutatja majd az idő és sorsunk alakulása.

Olyan korban éltünk már, ahol mindenkinek egyformának kellett lenni és egyformán gondolkodni. Most olyant szeretnénk, ahol mindenki másmilyen, de együtt dolgozunk egy közös célért.

Cikkemmel senkit sem szeretnék megbántani, ez, csak az én véleményem, az én igazságom. Ha valaki osztja nézeteimet, örülök, ha nem, hát joga van hozzá.

Tisztelettel, Szilágyi Zsófia

Politikai esemény-összefoglaló II.

A Fecske előző számában beszámoltunk olvasóinknak a községben uralkodó politikai helyzetről, arról, hogy a Vajdasági Magyar Szövetség jogorvoslásért a belgrádi Közigazgatási Bírósághoz fordult, mert a július 5-én megalakított hatalmat törvénytelennek tartja. A Demokrata Párt köré tömörülő tarka koalíció másként vélekedik, szerintük minden a törvényes keretek között zajlott le. Az esetet még mindig nem bírálták el, noha sürgősségi eljárásról van szó. A törvényes 30 nap lejártán belül a Közigazgatási Bíróság hiánypótlási kérelmet küldött az érintett feleknek, és teszi ezt azóta is, így tovább tart a politikai huzavona. Lássuk, mi történt még az elmúlt időszakban.

Augusztus 3-ra összehívták a második községi képviselő-testületi ülést. A VMSZ Kishegyes Községi Szervezete sajtóközleményben jelezte választóinak és a nyilvánosságnak az ülésről való távolmaradását, hivatkozva a meg nem hozott bírósági döntésre: „A VMSZ arra az álláspontra jutott, hogy az ítélet meghozataláig nem vesz részt a községi képviselő-testület és az önkormányzat munkájában. Ennek megfelelően pártunk képviselői nem vesznek részt az augusztus 3-ra, péntekre összehívott képviselő-testületi ülésen sem. Amennyiben a Közigazgatási Bíróság döntést hoz az ügyben, a VMSZ és képviselőink tiszteletben fogjuk tartani azt, s annak tükrében fogunk részt venni a községi képviselő-testület és az önkormányzat munkájában, képviselve választópolgárainkat.”- áll a közleményben.

Augusztus 3-án megtartott községi képviselő-testületi ülés történései: Az ülésen, ahogyan a kiadott sajtóközleményben előre jelezték, nem vett részt sem a VMSZ 8 képviselője, sem a Montenegrói Párt 1 képviselője. A Szerb Haladó Párt két képviselője megjelent az ülésen, így a 25 képviselőből immár 16 tagot számlált a testület. Az alakuló ülésről távol maradó 11 képviselő mandátuma hitelesítésre került, a második kkt ülésről is hiányzó képviselőknek egyedül még az esküt kell egy következő alkalommal letenniük. Marko Rovčanin, a testület elnöke eredetileg hét napirendi pontot irányzott elő a második képviselő-testületi ülésre, de mindjárt a kezdetek kezdetén - törvényes jogával élve - napirendre tűzte a Topolyai-Kishegyesi Községközi Szociális Védelmi Központ igazgató bizottsága és igazgatója felmentését, az új bizottsági tagok, illetve megbízott igazgató kinevezését, valamint egy határozati javaslatot, a község területén pusztító szárazság elemi csapással nyilvánítására vonatkozólag. Kishegyes község területén július végén megtörtént a szárazság okozta károk felbecslése, amit a községi elnök, dr. Celluska Frindik Erzsébet által kinevezett bizottság tagjai végeztek el. Bácsi Gábor, a községi közigazgatás mezőgazdasági osztályvezetője ismertette az összesített eredményeket, és egyben azokat a javaslatokat is, melyeket a kár enyhítése érdekében kérekként megfogalmaztak, és melyeket elküldtek az illetékes tartományi és köztársasági szervekhez. A határozati javaslat elfogadását

mind a 16 jelen lévő képviselő támogatta. Hangsúlyozták, amennyiben most végeznék el a kárfelbecslést, annak végleges, pénzben kifejezett értéke meghaladná a 10 millió eurót. Miután leváltották a Bácsfeketehegyen és Szikicsen esedékes határrendezés lebonyolítására az előző vezetőség által kinevezett tagosítási bizottságot, ki-nevezték annak új összetételét. Ezek szerint Bácsfeketehegyen Sinkovits Erzsébet, a kkt alelnökének vezetésével, míg Szikicsen Predrag Knežević, jelenlegi kkt titkár elnökletével fog lezajlani a határrendezés. Az ülés vége előtt két Demokrata Párti képviselő, Marija Kontić és Aleksandar Savić lemondott képviselői mandátumáról, a választási bizottság helyettük a listán a következő sorszám alatt szereplő jelölteknek ítélte azt oda, így Fekete Imre és Vesna Bigović is letehetette a hivatali esküt. Marija Kontić azóta, mint tanácsadó tevékenykedik az önkormányzatban a pályázatíró részlegén.

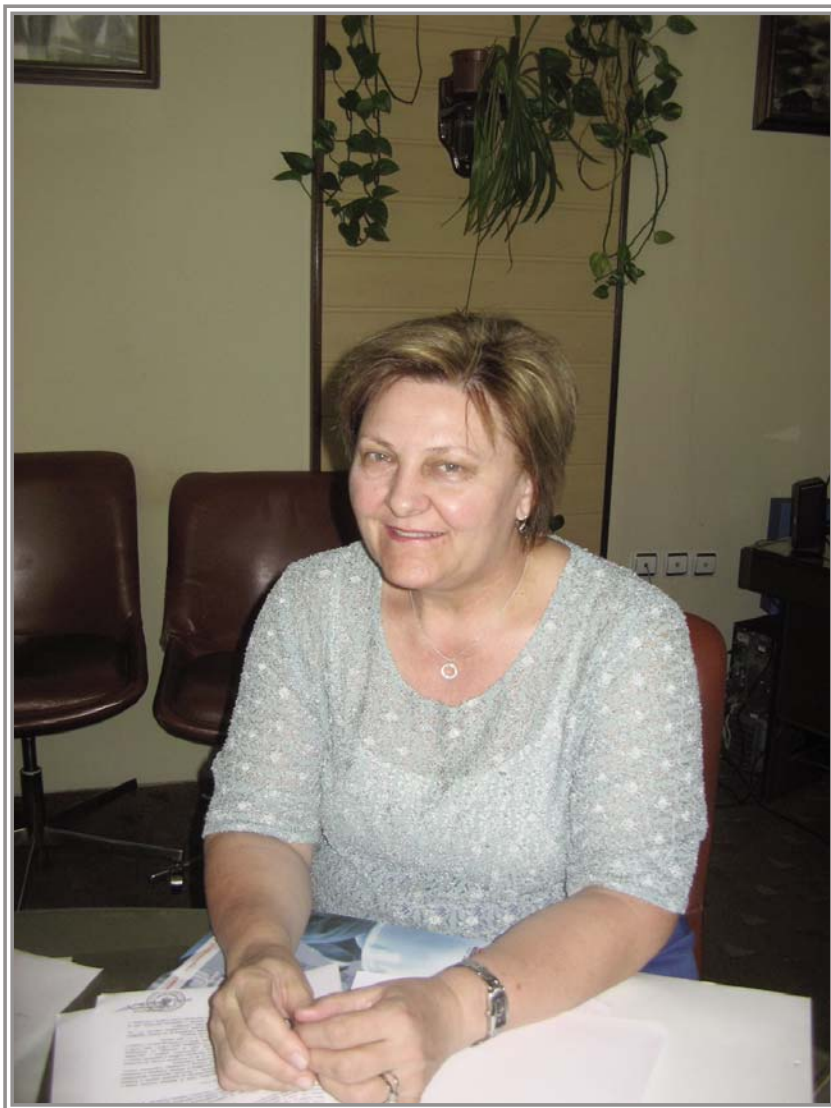
Dr. Celluska Frindik Erzsébet polgármester asszony nyilatkozata: Az előző számban már hírül adtuk, hogy a megkeresésünkre nem reagált az új községi elnök, mint megtudtuk, a hatalomváltást övező botrány miatt mindeddig elzárkózott a nyilvánosság elől. Az augusztus harmadikán megtartott kkt ülés után volt hajlandó fogadni a sajtó munkatársait, és nyilatkozott a történetekről, valamint a további terveikről.

Augusztus 16-án újabb hiánypótlási kérelem érkezett a Közigazgatási Bíróság felől a július 5-én megtartott ülés döntései ellen fellebbező VMSZ-es képviselők keresetével kapcsolatban. Pál Károly, a VMSZ ügyvezető alelnöke, kishegyesi képviselő, volt kkt elnök erről a következőképp vélekedett: *“Augusztus 16-án kaptuk meg a Közigazgatási Bíróság végzését, amelyet egyébként augusztus 15-én postáztak, hogy bizonyos dokumentumokat küldjünk még el a július 5-i üléssel kapcsolatban, mégpedig három napon belül. Mivel közben megjelent a községi hivatalos lap, ezt melléltük, hiszen július 6-án keltezett beadványunkban azt kértük, hogy a bíróság semmisítse meg az említett ülés minden, szerintünk törvénytelen döntését. Ez a hiánypótlás azt jelenti, hogy a bíróság újabb 30 nap haladékot szabott magának a döntés meghozatalára.”*

A kérdéssel kapcsolatban dr. Celluska Frindik Erzsébet, községi elnök nem óhajtott nyilatkozni, mint mondta, a bíróság döntését követően megteszi. Annyit azonban elmondott, hogy a bíróság tőlük is kérte a dokumentumokat, s a vezetőség a július 5-i ülés minden határozatát, és az ülésen készült teljes felvételt megküldte a bíróságnak. (Forrás: Magyar Szó, 2012. Augusztus 23-ai száma)

„Orvosként és községi elnökként is a csapatmunkában látom a megoldást”

Beszélgetés dr. Celluska Frindik Erzsébettel, az új községi elnökkel

Kishegyes községben nem volt zökkenőmentes a választások lezajlása utáni új hatalmi vezetőség megalakítása. Eseménydús politikai huzavonának lehettünk szem és fültanúi. Megtörtént az alakuló ülés, annak a halasztásáról érkezett értesítés figyelmen kívül hagyása, a volt vezetőség községházára való belépésének a megghiúsítása, az új vezetőség munkába állása (hivatalos átadás nélkül) stb. A botránydús kezdet miatt az új polgármester asszony mindeddig elzárkózott a nyilvánosság elől, viszont a második községi képviselő-testületi ülés után (augusztus 3.) hajlandó volt nyilatkozni a sajtó munkatársainak. Ennek összefoglalóját közöljük most.

Milyen terveket szeretnének megvalósítani mandátumuk ideje alatt?

A funkciók hivatalos átadása nem történt meg, mert a VMSZ és a Montenegrói Párt nem tartja törvényesnek az alakuló ülésen meghozott döntéseket. Ez némileg nehezítette az új vezetőség munkakezdését. Lehet, hogy egyes pályázatokról idén már le is fogunk késni, akkor esetleg a jövő évben pályázhatunk ezekben a témakörök-

ben, ha kiírják őket újból. Tudni kell, hogy Kishegyes község igazán elmaradott. Amikor körüljártam a közösséget megbizonyosodtam arról, hogy a lakosság 80-85 százaléka a szociális eset kategóriájába tartozik. Nagyon nehéz most más tervekről beszélni, amikor közeledik a tél, és ezeket az embereket meg kell óvnunk, egy megfelelő elbírálásban kell részesítenünk, gondolok itt segélyek kiosztására, a tűzrevaló beszerzésében való segítségnyújtásra. Folyamatban van az utazó illetve a bentlakó középiskolás diákok kérvényeinek az átvétele is. A kérvények nagy hányada az útiköltség részbeni megtérítésére vonatkozik. Sokaknak meg sem fordul a fejében, hogy városba költözzenek tanulmányaik idejére, hisz a szüleik ezt semmiképp sem tudnák biztosítani.

Választási programukban az egészségügy helyi szinten való javítását tűzték ki célul. Mik fognak ezen a területen megvalósulni?

A három település közül egyedül Kishegyesen fogadják délután is a betegeket, szintúgy ügyelet is csak ezen a településen működik este 7-től reggel 7-ig. Ezt a problémát szeretnénk orvosolni. Ugyanakkor Bácsfeketehegyen a végéhez közeledik az egészségház felújítása, ami sokat fog jelenteni. Biztos vagyok benne, hogy nagy gondok elé nézünk, de mint az orvosi hivatás elkötelezettje azt vallom, hogy a beteg emberek mindig egy prioritást kell, hogy élvezzenek.

Miben látja a fiatalság helyben tartásának és a munkahelyteremtésnek a lehetőségeit?

Úgy gondolom, hogy a község lokációja kifogástalan. Ez volt az egyik fő erény, amikor eldöntöttem, hogy vállalom ezt a kihívást. Hiszem azt, hogy vannak olyan egyének, és ugyanakkor az állam és a testvérvárosok segítségével (magyarországi és romániai települések segítségével) hozzá tudunk jutni olyan európai pénzekhez, amivel ki tudjuk használni a Korridor 10-es autópálya és a Vajdaságot Temesvárral összekötő leendő útszakasz – amely a tervek szerint Kishegyeshez közel fog elhúzódni – adottságait. Néhány vállalkozó is most kezdi a munkáját, aki tudna alkalmazni jelentős számú munkást, persze akkor, hogyha megfelelő anyagiakhoz tudna jutni. Be tudunk segíteni ebben, be kell, hogy segítsünk. Megfelelő irányba kell, hogy tereljük ezeket a fiatalokat, hogy meg tudják valósítani a terveiket.

sza

AKKOR GONDOLKOZZUNK...?

SEM BORBÉLY, SEM KOCSMA...

Végig menve a falunkon, valahogy egy hiányérzet fogott el, hogy valami, ami régen olyan érdekes volt, és amire nagyon kíváncsi voltam kiskoromban, ma bizony nagyon is hiányzik, mert nincs. Tudják, mire gondolok. Az igazi kocsmákra, az igazi fodrász, borbélyműhelyekre, ahol az emberek nem csak egy italra tértek be, vagy a hajukat, szakállukat, a hölgyek a frizurájukat rendbe tenni jártak, hanem ez egy nagyon fontos része volt a közösségi életnek, ahol találkoztak, beszélgettek.

Ma, bocsánatot kérek a még létező kocsmáktól frizerszalontól, de, ez már nem az a hely, helyek, ahova régebben az emberek, férfiak, nők, összejöttek, és, ha netalán nem is volt ott dolguk, benéztek, beültek, beszélgetni, vagy csak meghallani, hogy mi is van, mi lesz, vagy csak úgy megszokásból.

Ma az emberek az utcán is csak fásultan, mondhatni csak úgy, megszokásból, mint ha személytelen robotok lennének, mennek, hallgatagon, néha csak úgy, hogy maguk sem tudnak róla hangosan beszélve, valakivel (aki nincs ott) vitatkozva. Idáig jutottunk. Nem is szeretnek találkozni senkivel, de ha találkozni csak sietve, mondják, hogy nem érek rá, annyi a dolgom, és törődnek a saját bajukkal, gondjaikkal. Ha megállnak, meghallgatják, hogy másnak mi a baja, de nem a mesélőnek, hanem valaki harmadiknak, ott sajnálkoznak, de belül a kisördög azt mondja, igaz nem mindenki, de azért... , hogy, úgy kellett, neki(k), na végre, nem tart örökké a pünkösdi királyság, vagy, hogy jegenyefák nem nőnek az égig, esetleg egyszerűen, úgy kellett neki(k).

Ma, amikor a ritkán születendő kisbabák, mobiltelefonnal és más ilyen kütyükkel jönnek a világra, az emberek már valahogy olyan elidegenültek, elvesztették az emberi, a szó legjobb értelmében vett tulajdonságukat, hogy társas lények. Régebben, mivel, hogy akkor ennyi technikai segítség nélkül, jobban egymásra voltak szorulva, a külső veszélyek miatt egymásra utaltabbak, valahogy jobb kapcsolatban egymással, mert, csak egymáson segítve, tudtak magukon is segíteni. Munkában is összetartottak, de a munka után is összejöttek, beszélgetni, megbeszélni, hogy hogyan tudnak alakítani, javítani sorsukon, helyzetükön, mivel látták és tudták, hogy csak együtt lehet egyről-kettőre jutni, vagyis szépíteni saját és utódjaik jövőjét. Hogy, hogyan jutottunk el a mai helyzetünkbe, mi sem tudjuk, hogy miért azt még kevésbé, de lehet, hogy majd a jövőbeli történészek, sem fogják tudni, de biztosan meg tudják majd magyarázni és azt „beetetik” az akkori jóhiszemű embereknek. Régebben az idő, mintha lassabban múlt volna, volt idejük az embereknek minden dolgukat elvégezni és még maradt önmagukra és környezetükre, társaikra. Volt idejük gondolkodni, mérlegelni azt, amit megtettek, azt megvizsgálni. Tapasztalatokat cseréltek, majd a jót alkalmazták, és tovább fejlesztették, hogy megkönnyítsék életüket, jobban éljenek. Volt, hogy egy jó ötlet, éppen egy kocsmában született egy pohárka pálinka, vagy fröccs mellett, vagy egy nehéz társadalmi helyzetet pont a borbélynál várakozva beszélgetés közben oldottak meg, de valahogy mindig társaságban, együtt, közösen.

Ez a két hely a politizálás színtere is, mivel hogy a kocsmáknak vannak törzsvendégei, akik valahogy nem is az ital, mint inkább a törzsgárda a társaság végett tértek be megbeszélni az aktuális híreket, eseményeket, és volt, ahol éppen az új híreket, eseményeket gyártották a politikai változásokat, készítették elő. Tudjuk, vannak törzshelyek, törzsvendégek, de mi lesz azzal a szerencsétlen véletlenül, vagy akarattal, betérő vendéggel, aki éppen ott akar lenni, vagy találkozni valakivel. Na ez egy kínos nehéz helyzetet szül, főleg akkor, ha a faluban, városkában több kocma, vagy kaszinó is van, hát akkor, bizony kellemetlen helyzetbe sodorja magát. Először is mikor belép,

megfagy körülötte a levegő. Egy pillanatra elhallgat mindenki, majd elkezdnek neutrális témáról beszélgetni, mint az időjárás és fürkészik a belépőt. Ha az újonnan belépőnek van egy kis kocsmakultúrája, és csak azért lépett be, mert valakivel szeretne sürgősen valami fontos dologról beszélni, azt a pincérrel félrehívattja, majd tudatja a témát és gyorsan távozik. Akkor hova menjünk? Van mindenhol a központban, vagy az állomáson, vagy a helység szélén egypár olyan kocma is, ahova az idegenek is bejárhatnak a fent említett kellemetlenség nélkül, de ha már valahol meg kell kezdenünk a kocsmái, vagyis a társadalmi életet, ott jobb, ha már egy jártas, nem rossz hírnévnek örvendő ismerős vezet be minket a társaságba.

Ma nálunk sajnos ilyen kocma nincs. Nincs hol megbeszélni, hogy mi is van, mi kell, hogy legyen, mi az újság, egyszerűen nincs semmilyen társadalmi élet. Pedig volt. Voltak kocsmák, még a Tüzi is jó találkozóhely volt, ahol néha tematikus, kulturális- és más művelődési- és szakelőadások voltak. Járt oda mindenki, vagy a sankot támasztani, kártyázni, beszélgetni, vagy az aktuális rendezvényekre, bálókra.

Ma már olyan igazi megleghangulatú régi kocma nem is létezik a faluban, de az emberek lehet, hogy nem is hiányolják őket, pedig ott mindent meg lehetne beszélni nyugodtan, esetleg egy ital mellett, és nem kellene feszélyezetten érezni magát az embernek. Otthon, vagyis vendégségben, valahogy más a helyzet. Az idő sem annyira szabad, de sértődötten sem illik felpattani, pedig a kocsmában ilyesmi után, már másnap megbékélve újból ott lehet folytatni, ahol abbahagyták előző alkalommal. Ott lehet nyugodtan politizálni is, mert régebben is, amikor nem volt szabad, akkor sem árulták el az embert, hiszen az ő kocsmájukban tudják, hogy nem rosszból mondja. Már van szólásszabadság, meg lehet beszélni mindent, de hát nincs hol, és mikor, meg kivel. Akkor meg minek?

Most augusztus huszadikán úgy figyeltem a tv-ben, hogy végre a sok dolog között Szent Istvánt is a saját megérdemelt helyire tették, és a sablonos már elcsépelet adatokon kívül többen kezdték ismertetni, tárgyalni István király intelmeit is. Na ezt is, ha lennének kocsmák és ottan törzstársaságok, mi is megtárgyalhatnánk őket, levonhatnánk belőlük a tanulságot, és megértenénk, hogy mi miatt vagyunk ott ahol vagyunk, vagy mit kellene az új vezetőségnek tudnia ez intelmekből, hogy kivezessen bennünket e helyzetből, de legalább becsületesen végezhessek a munkájukat.

Azért ha már megemlítettem, dióhéjban, mint hivatalosan is magyar polgár ismertetném a témát Önökkel:

a hitet csakis jó cselekedetekkel lehet teljessé tenni...

békével kell uralkodni, mert a gőg bárkit letaszíthat a trónról,...

az ügyekben azonban türelemmel és irgalommal kell ítélni...

gyenge az, az ország, melynek csak egy nyelve és szokása van...

a tanácsnak nagy hatalma van, ezért csak a legbölcsebb és legtekintélyesebb emberekből lehet összeállítani....

megparancsolja fiának, (mindenkinek) hogy gyakorolja a kegyességet, az irgalmasságot, a türelmet, az erőt, az alázatosságot, a mértékletességet, a szerénységet, a becsületességet és szemérmességet...

Ha lenne kocma, vagy borbély, ezt is ott meg lehetne tárgyalni, hogy mi is ebből a szükséges, ne adj Isten elavult, mit nem akarunk használni, de hiányzik???

Akkor ezen is gondolkozzunk.

Hazatért megváltó Urához

(Megemlékezés Dolinszky Árpád püspök úrról 1949 - 2012)

*Ama nemes harcot megharcoltam,
futásomat elvégeztem, a hitet megtartottam,
végezetre eltételek nekem az igazság koronája,
amelyet megad nekem az Úr; az igaz bíró ama napon;
de nemcsak énnekem, hanem mindazoknak is,
akik várva várják az ő megjelenését.
(Pál II. Levele Timóteushoz 4.7-8)*

Már a Vajdasági Magyar Szövetség palicsi Szent István-napi kenyérszentelő ünnepségen, amikor utoljára láttam érződött a hangján, látszott a mozgásán, hogy baj van, nagy gond van az egészségével. Most amikor rövid, súlyos betegség után 63 éves korában hazatért megváltó Urához nem találok a szavakat, amelyek hitelesen szólnának róla és a veszteségről mely magyar közösségünket érte Th.Mgr. Dolinszky Árpád az Ágostai Hitvallású Evangélikus Keresztyén Egyház Püspökének halálával.

Nagyon szerette őt mindannyiunk Teremtője, hiszen erő, és kitartást adott neki nem mindennapi feladatok végzéséhez. Ősei egyházát újra magyar egyházzá teremtő lelkészként és püspökként következetesen megvívta mindennapi harcát az evangélikus egyház, egyházaik és magyar közösségünk megmaradásáért, gyarapodásáért. Példamutató, építő emberként ismerhettük aki tette a dolgát, lehetetlent nem ismerve kereste a megoldást ami a mindenkor nehéz időkben javunkat szolgálja. Olyan ember volt aki két végén égette a gyertyát, hiszen a következetes helytállás koptatja az erőt és az egészséget. Mi bácsfektehegyiek köszönettel tartozunk Dolinszky Árpád püspök úrnak hiszen kitartó munkája nélkül nem újulhatott volna meg falunk evangélikus temploma. Úgy érzem mindannyian büszkék lehetünk arra, hogy megadatott számunkra a lehetőség megélni egy pusztulásra ítélt templom újjászületését. Most amikor megpróbálom esetlen módon szavakba önteni a templom megújulásához, a Püspök úr általam ismert életéhez kötődő gondolataimat, azok mind egy nagy köszönetbe torkollanak. Olyan köszönetben amely, bárhogy keresem hozzá a szavakat, nem tudja

kifejezni mindazt amit el kellene mondanom Dolinszky Árpád püspök úr gondoskodó életéről, szolgálatáról, megvalósításra váró terveiről. Magasra emelte a mércét amit családja, egyháza és magyar közösségünk elé helyezett bízván abban, és tudván azt hogy van bennük - bennünk akarat, erő és kitartás tovább jární azon a keskeny úton amelyen élenjárva vezetett bennünket.

Köszönjük Püspök úr mindazt amit értünk tett. Nyugodjon békében!

Nehéz idők

Nehéz időkben élünk. Az ideai rendkívüli szárazság csak tetézi a gondokat, hiszen rengeteg pénzt kivett mindannyiunk zsebéből az aszály. Nagy szegénység elé nézünk, mivel sok földművelésből élő családban valódi művészet lesz áthidalni azt a jövedelem kiesést amit elszenvedtek. Nem tudni még pontosan mennyit fog segíteni az állam, de az már bizonyos, hogy messze-menően nem tudja kellőképpen enyhíteni az őszi vetésre készülő termelők gondjait.

Vetni pedig kell, hiszen a földet nem lehet üresen hagyni. Meg kell művelni a földet, vetni kell kenyérnekvalót, a gondokkal terhelt tél elmúltával pedig következik a munka neheze, a jövő évi remélt jövedelem megalapozása.

Nehéz időkben élünk. Az ország szekere nehezen indul Európa irányába ahol szintén panaszkodnak az emberek, miközben nekünk úgy tűnik, hogy tőlünk sokkal jobban, emberhez méltóbb módon élnek.

Munkahelyteremtő beruházások kellenek, olyan vezetőség kell Kishegyes község élére is aki pénzt tud hozni, pályázatokat tud nyerni, munkahelyeket tud teremteni. Semmilyen tökélyre fejlesztett segély- és csomagozási technikával, hazudozással, és üres fecsegéssel nem lehet pótolni a fiatalok itthon marasztalását biztosító munkahelyek, és életkörülmények létrehozását.

Száz nap

Úgy tartják, hogy száz napig nem illik háborgatni a választások után megalakult új vezetőséget. Kell ennyi idő, hogy megismerkedjenek a vállalt feladatokkal, hogy látszatja legyen munkájuknak.

Ez vonatkozik községünk jelenlegi, demokrata és kistrésvényes többségű, szerintem törvényellenes módon megválasztott új vezetőségére is akik tevékenységüket saját fizetésük megemelésével, valamint a kolbászütőgő, és csomagoztató társaság fizetési listára helyezésével kezdték.

A közmondás szerint a hazug embert hamarabb utolérlik mint a sánta kutyát, ezért úgy döntöttem, hogy kivárom a századik napot, és ha ők esetleg még akkor is a község vezetésében lesznek, akkor kezdem el részletezni mindazt ami miatt szerintem tökéletesen alkalmatlanok a hazudozással, és csomagoztatóással kicsalt választói bizalomra.

A haza nem eladó!

Negyvenegyedik alkalommal szerveztük meg Bácsfektehegyen a néptáncosaink, és zenészeink hagyományos szüreti felvonulását. Öröm volt tapasztalni, hogy a nehéz idők, a

pénztelenség ellenére igényeljük a hagyományápolást, azt hogy

gyermekünk, fiataljaink, és mi korosabbak is hasznosan töltsük szabadidőnket a művelődési egyesületünkben, civil szervezeteinkben.

Péntek este hatodik alkalommal találkoztak a bácsfeketehegyi Kultúrotthonban a Szerémségi, Dél-Bácskai, és a Közép-Bánati magyar művelődési egyesületek tagjai Palánkáról, Mitrovicáról,

Kátyról, Tamásfalváról, Satrincáról, Tordáról, Dobradóról, Maradékról, Udvarokról és Lačarakról. Kétórás műsort mutattak

be az örömmel hazajáró vendégek a bácsfeketehegyi szín-

háztérben bizonyítván azt, hogy van akarat a szórványban is magyarságuk megőrzésére.

Szombat délelőtt a bácsfeketehegyi néptáncosok és tam-

burások feldíszített lovaskocsikon járták a falu utcáit és hat megállón műsort mutattak be az őket váró háziaknak és az összesereglett környékelieknek.

Szerény volt az idei szüreti ünnepség, hiszen nehéz időket élünk amit a jelenlegi, községi vezetőség azzal tetéz, hogy a költségvetésben előlátott támogatás megvonásával megpróbálja ellehetetleníteni a Művelődési egyesületünk és civil szervezeteink működtetését.

Szeretném itt, a szintén megszűnésre ítélt bácsfeketehegyi falulap a Fecske szeptemberi számában a Credo együttes dalával mindenkinek megüzenni, hogy *a haza nem eladó, ezüstpénzre sem váltható*. Reményeim szerint ugyanez az akarat tudatosodik és vonatkozik, civil szervezeteinkre, iskoláinkra, egyházainkra, a családalapításra és gyermeknevelésre vállalkozó magyar utódainkra, magyarságunk, itthon maradásunk mindenkori letéteményeseire.

Pál Károly

Tízmillió eurós aszálykár a községben

Ilyen évre talán még a legidősebb termelők sem emlékeznek, amikor már nyár elején ekkora volt az aszály – mondja a beszélgetés elején Bácsi Gábor, a kishegyési önkormányzat gazdasági és mezőgazdasági osztályvezetője. Ennek okát a tartalékcsapadék hiányában kell keresni, mert sem őszi, sem téli nem tudott a föld csapadékot elraktározni. Télen - leszámítva azt az egy nagyobb hótakarót - sem kaptunk kiadósabb csapadékot. Ennek következtében a magas hőmérsékletekkel tarkított aszály elemi csapásként hatott a kultúrnövényekre. Későn érkezett a csapadék, igaz, javíthat még valamelyest a határ siralmas képén, viszont nagy termés kiesésre kell számítnunk.

Mely kultúráknak segíthet még a későn érkezett eső?
Segíthet a most hullott eső a kukoricákon is. Azokon az egyedeken, ahol valamilyen cső képződött, és az meg is termékenyült, mert ha száraz a levegő, a pollen nem csírákés, így a cső nem tudta kifejleszteni sok esetben a szemeket. Ahol megtörtént a szemképződés, ott a kapott csapadék hatására ki tudnak valamennyire majd nevelni. Ugyanez jellemző a napraforgóra is, jobban fel tudnak töltszárni a megtermékenyült szemek a lehullott csapadék hatására. A cukorrépán lényegesen többet tud segíteni, abban az esetben, ha kapunk a továbbiakban is csapadékot. A szójánál a legnagyobb a probléma, mert köztudottan ez a növényi kultúra eldobja a hüvelyeket, a virágokat szárazságban, amikor a levegőnek alacsony a páratartalma. Kevés szem lesz, ennél a kultúránál is nagy termés kiesésre kell számítani.

A községi kárfelemelő bizottság felmérése alapján mekkora kárt okozott az aszály Kishegyes községben?
Az elmúlt 3 év átlaghozamaihoz viszonyítottuk a várható termést, és az aktuális tőzsdei árakkal szoroztuk, így jutottunk el a tízmillió összeghez. Kihangsúlyozom azonban, hogyha ma készítenénk el a felmérést, ez az

összeg csak növekedne. Ilyen kis községnek, mint a miénk ez nagyon nagy jövedelemkiesést jelent. Ezért az augusztus 3-ai képviselő testületi ülésen a testület egyhangúlag fogadta el az aszály okozta kár miatti elemi csapás kihirdetését. Ugyanezt kérjük a tartományi és köztársasági szervektől is, kérvényünket továbbítottuk az illetékesekhez. A keletkezett károkat nem tudja senki sem száz százalékosan megtéríteni, de abban ki kellene segíteni a termelőket, hogy minőségesen be tudják indítani a következő mezőgazdasági évet. Mert ha nem használnak megfelelő mennyiségű műtrágyát, ha nem megfelelő minőségű magot ültetnek el a termelők, akkor lehet a legkedvezőbb időjárás az elkövetkező évben, a termés nem lesz olyan szintű, mint amilyen elvárható. Az eljuttatott kérvényben megfogalmaztuk, hogy segítsék ki a termelőket vetőmaggal és műtrágyával az állami tartalékokból, ez lenne a leglényegesebb, valamint az állattenyésztők számára sokat jelentene, hogy az állami tartalékok rendelkezésükre bocsájtának megfelelő áron a raktáron lévő takarmányt. A kukorica és a szója pogácsa jelenlegi ára olyan magas, hogy képtelenség a jószág tartás vagy a tejtermelés költségeibe beépíteni. Ezzel megakadályozható lenne a törzsszállomány számának drasztikus csökkenése, bízva abban, hogy a következő időszak kedvezni fog a mezőgazdaságnak.

Mit tehetnek ennek érdekében az állattenyésztők?

A célból, hogy tanácsokkal lássuk el a jószágtenyésztőket, hogy megalapozottan kezdjék meg az új mezőgazdasági évet, az önkormányzat szervezésében vendéglőadót hívtunk az Újvidéki Növénynevelési Intézetből. dr. Đuro Karagić az intézet munkatársa bemutatta a legjobb és legkorábban betakarítható szálastakarmány fajtákat. Az aszály miatt nemcsak töménytakarmányból lesz sokkal kevesebb, hanem csapadék hiányában a jószág tartók által ültetett hereszéna is átlagon alul termett idén. Ebből kifolyólag kevesebb szálas takarmányt tudnak tartalékolni a gazdák. Karagić kiemelte, hogy a termelőknek mindinkább számítaniuk kell az éfajta szélsőséges időjárásra, ezért nem szabad csak egy vagy két kultúrára hagyatkozni. Be kell építeni a vetésforgóba a takarmánykáposztát, takarmányborsót, a búkkönyt, a szudánt és a takarmánycirkot is. Ezek közül a takarmánykáposzta már áprilisban betakarítható, a többi pedig májusban. Persze hereszénát is kell termesztetni, de ezekkel a fajtákkal kiegészítve kiküszöbölhető a takarmányhiány, és megoldható az állatállomány egyenletes takarmányozása. Sajnos az előadás utáni beszélgetésből kiderült, a legnagyobb probléma az, hogy a termelőknek nincs pénze az őszi vetés előkészületeire.

Szabó Andrea

LÉLEK SZÁRNYÁN

GONDOLATOK TANÉVKEZDÉSRE

„Jézus pedig monda: Hagyjatok békét e kis gyermekeknek, és ne tiltsátok meg nekik, hogy hozzám jöjjenek; mert ilyeneké a mennyeknek országa.” Mt 19, 14

Urunk segítségével ismét elérkeztünk egy új tanév kezdetéhez. Ilyenkor értelemszerűen a gyermekek kerülnek a figyelem középpontjába. Az idézett szentírási hely is azt bizonyítja, amit az Ószövetség és Újszövetség számtalan igehelye is alátámaszt, hogy mennyire kiemelt helyet kap a gyermek Isten igéjében. A mi számunkra most nagyon fontos az új tanév kezdetén, hogy a gyermekek iskolai képzése mellett milyen hangsúlyt fektetünk a lelki nevelésükre? Egyáltalán miért van erre szükség és miért fontos ez? Mostani írásunkban erre a kérdésre keressük a választ.

A fenti igeversből kiderül, hogy kisgyermeket vittek Jézushoz. Odavitték őket Jézus közelébe, hogy az Ő közelségében ők is átérzenek és átéljenek valamit. A hangsúly itt azon van, hogy vitték. Vitték azért, mert ők már átéltek, megtapasztaltak valamit az Úr közelében. Nekünk, hívó embereknek most az a feladatunk, hogy imádkozzunk azokért a gyermekekért, akik elkezdtek az iskolai évet, és azokért a szülőkért, nagyszülőkért, akik mindent megpróbálnak megtenni gyermekeikért. Ma egy olyan folyamatnak vagyunk a tanúi, amelyben azt látjuk, hogy a nehéz külső körülmények ellenére is a szülők, nagyszülők igyekeznek minél többet megadni - lehetőségükhöz mérten - gyermekeiknek, azoknak, akiket ajándékként rájuk bízott Isten. Rengeteg lehetőséget kínál fel a mai világ, és ha tehetnék valamennyit megadnák a gyermekeknek.

Isten igéje azonban mást kérdez a szülőktől: Vajon viszik-e Jézushoz, az Ő közelébe a gyermekeiket, a rájuk bízottakat? Viszik-e Jézushoz, az Isten házába, a hit-tanórákra? Megvan-e a mai emberben, a mai szülőben, nagyszülőben ez a fajta igyekezet? A fent idézett újszövetségi versből és annak szövegkörnyezetéből kiderül, hogy ezek az emberek is lényegesnek tartották, hogy Jézus közelébe vigyék őket. Ma nagyon sokan úgy gondolkoznak, hogy ez egyáltalán nem divat. Ma már elavult dolognak számít vallásórára, konfirmációi előkészítésre járni, sőt ma már sok fiatalnak nem divat templomba járni sem. Úgy vélik, nekik ilyesmire nincs szükségük. Jobbnál jobb lehetőségek vannak annál, minthogy valaki az idejét Isten közelében töltsse el. Aki pedig így vélekedik legyen az szülő vagy gyermek, az megfosztja és elrabolja magától az isteni ajándékokat.

Miért kell és miért fontos Jézushoz vinni a gyermekeket? Először azért, mert őket mind az egyén, mind a gyülekezeti közösség ajándékba kapta Istentől. Másodszor azért, mert amikor a keresztség sákramentumában részesítettük őket, akkor mindnyájan megfogadtuk, hogy úgy neveljük és neveltetjük őket, hogy Krisztusba vetett hitükről majd önként tegyenek vallást Isten előtt. Harmadszor pedig azért szükséges Jézushoz vinni őket, hogy ne legyenek lelkileg szenvedők megfosztottak, hanem Krisztus által meggazdagított teljes értékű

emberekké lehessenek. Milyen sok ma a lelkileg szegény ember. Milyen sok embernek a lelke, a szíve korog az ürességtől, és úgy érzi csak vergődik ebben a világban. A mi Mennyei Atyánk éppen ettől a lelki szegénységtől akar megóvni bennünket. Az igében azt is olvassuk, hogy, azért vitték a gyermekeket Jézushoz, hogy Ő kezeit reájuk vesse és imádkozzék értük. Márk és Lukács evangélista ezt úgy fogalmazza meg, hogy „illesse” őket. Ha most felidézzük a mi emlékeinket, akkor bizonyára ott van bennünk is a boldog, megható érzés, a mikor imádkozni tanítottak bennünket szüleink, nagyszüleink. Felemelő pillanat az, amikor a kisgyermek imádkozni tanul. Óriási meghittség, bizalom és őszinteség van ebben, mert a kicsiny gyermek még őszinte. Ez az, amiről az mondja Jézus, ha nem lesztek olyanok, mint a kisgyermek, semmiképpen sem öröklitek Isten országát. Ezért kell tehát Jézushoz menni, és ezért kell Jézushoz vinni másokat is. Hogy tanuljunk meg az Ő közelében imádkozni, hogy ne némuljon el bennünk az imádság hangja, hanem legyen erő adó, vigasztaló, életet adó táplálék, ami megerősít az élet bármelyik pillanatában.

Az is kiderül a bibliai részből, hogy az emberekben ott van a vágy, hogy gyermekeiket Jézushoz vigyék, hogy Jézus a kezét rájuk vesse és tanítsa őket imádkozni, hogy megáldja őket. Jézus tanítványai pedig, akiket Ő maga kiválasztott és elhívott, ezt nem nézik jó szemmel. Dorgálni kezdték őket, hogy mernek ilyet cselekedni. Ezek a tanítványok meg akarják akadályozni a tanítványtételt. Feltehetjük önmagunknak a kérdést, hogy ma mi milyen tanítványok vagyunk? Akadályozzuk-e, hogy Jézus közelébe kerüljenek a gyermekek? Gátoljuk-e azt, hogy a Vele való közösségben imádkozni tanuljanak? Vagy olyanok vagyunk, akik felismerjük, hogy az Úr szólítja, hívja őket is ugyanúgy, mint a felnőtteket. És nekik is éppúgy ígéri a hitet munkáló Szentlelket, mint a felnőtteknek. Aki ezt felismeri, az tud válaszolni az Úr hívására: „Szólj Uram, mert hallja a te szolgád.” Nagyon jó lenne, ha ez utóbbiak csoportjába tartoznánk. Isten igéje nemcsak figyelmeztet. Ne tiltsátok el őket tőlem, ne gátoljátok, hogy énhozzám jöjjenek, mert ilyeneké a mennyeknek országa. És, aki nem lesz olyaná, mint a kisgyermek, semmiképpen sem mehet be abba. Ilyen lelkületet vár el tőlünk Isten. Hogy gyermeki lelkülettel őszinteséggel és boldogsággal fogadjuk Isten országát, mint drága ajándékot.

Ezekkel a gondolatokkal kívánok az iskolás gyermekeknek és az őket oktató pedagógusoknak áldásokban gazdag, eredményes tanévet.

NATI MESÉK

Az ember, aki csak egyedül tudott aludni

Az Óperenciás-tengertől keletre, az Üveg-hegytől délre, hol a kúrta farkú malacka nem túr, ott lakott egy igencsak derék ember a feleségével. Éldegéltek ők szépen, igaz szegénységben, de mégis békességben. Vita -egy kivételével- szinte nem is akadt közöttük. És hogy mi volt az az egy? Ha kíváncsiak vagytok rá, hallgassátok hát meg!

Amióta csak az esztét tudja, mindig egyedül aludt ez az ember. Sohasem tűrte el, hogy bárki is mellé szegődjön.

Az asszonykája a megismerkedésüktől tisztában volt ezzel, de úgy gondolta, a házasság élet majd megváltoztatja a dolgokat. De hiába! Minden éjjel, mikor az ember elaludt, sőt már horkolt is, óvatosan mellélopakodott, de csak addig tartott a közös alvás, mert az ember azon nyomban felébredt, és égtelen haragra gerjedt, miután már nem tudott visszaaludni. Ilyenkor az asszony visszasomfordált saját ágyikójába, és mély álomba sírta magát. Férje ura pedig a méregtől, és a duzzogástól nem tudott már visszaaludni akárhogy is próbált, így nem tett egyebet, mint fenmaradt, és elvégezte a házi teendőket. Mire az asszonyka felkelt, már ontotta magából a jó meleget a kályha, javában főtt a leves, sült a finom hús, a tisztaságtól pedig csak úgy csillogott-villogott az egész ház. Az asszonyka nem győzött betelni a látvánnyal. Nagyön tetszett neki a dolog. Hát hogyne tetszett volna?! Így neki nem kellett semmivel sem foglalkoznia, csak henyélt és pletykálgodott a barátnőivel egész nap. Telt-múlt az idő, változás nem volt. Mostmár nem a közös alvás miatt, hanem a főzés-takarítás miatt lopakodott férje mellé. Nem bánta, csak hadd kiabáljon vele, azoknak a hangos szavaknak eltűrése megért annyit, hogy aztán egész nap ne kelljen semmit se csinálnia. Hanem egy idő után megelégte az ember az állandó talpalást, elég volt neki bőven a munka a pusztán, akkor még meg éjszaka mikor lehetett volna, akkor sem bírt aludni a felesége miatt. „ - Ebből elég! - határozta el az ember. Na csak várja ki a holnapot, majd meglepődik! Túljárok én az eszén. „ - gondolta.

Azzal, mint minden este most is bevacolt az ágyába, és úgy tett, mint aki már alszik, közbe csak arra várt, vajon mikor jön melléje a felesége. Így is volt. Nem telt bele fél óra sem, és már lopakodott is.

- Hm, vajon mi lehet a férjem urammal? – tűnődött

az asszony. – Hiszen ilyenkor már régen kiabálni szokott velem, hogy tüstént takarodjak mellőle, most meg meg se moccan. - ijedt meg.

Lassan odahajolt feléje, megbirizgálta az arcát, hátát, de semmi. Bár nehezen, mégis ügyesen eljárt-szotta az ember azt, hogy milyen mélyen is alszik. Az asszony pedig nem győzött csodálkozni. Így már nem is volt érdekes ez az egész. Ottmaradt mellette, gondolta, hátha majd később felriad arra, hogy ott fekszik mellette. De biza eltelt az éj, a nap már lassan bontogatta sugarait megmutatván a ködös reggelt, de az ember még mindig aludt, mostmár valójában is. Az asszony pedig még jobban magára húzta a nagy takarót, hiszen hideg volt, nem volt, aki begyűjtson. Viszont melegedni ilyen módon nem igazán volt ideje, hiszen eszébe jutott, hogy kellene készíteni az ebédet, el kellene takarítani a vacsora után megmaradt csetrest, kitakarítani a szobában. Jaj, azt sem tudta melyikhez kezdjen hirtelenjében. Gyorsan kipattant az ágyból, és elkezdte a munkálatokat. Mire a férje felkelt, már mindent elrendezett.

- Nahát asszonykám, de friss voltál ma reggel, milyen jó illatok terjengnek, milyen szép rend van, és milyen jó meleg. Ezt már szeretem.

- Ó férjem uram, én is megdicsérnélek téged, hiszen most először nem ébredtél fel, amikor melléd bújtam.

- Igazán? – játszott tovább az ember.

- Igen ám. – mosolygott rá vissza szerényen a felesége.

- Akkor azt mondom neked, ébredjünk minden reggel ilyen örömet okozva egymásnak. Én eltűnök, hogy mellettem aludj, de akkor én is ilyen rendre, és melegre ébredjek mindig. Mert ha nem... – folytatta volna az ember a dörmögést, de az asszony félbeszakította: - Természetesen beleegyezem.

Ígyhát teljesült mindkettőjük vágya, és ezentúl boldogan éltek tovább, mostmár tényleg egyetlen vita nélkül.

VII. ZÁPORKA Vers és Prózamondó Találkozó

A Vajdasági Magyar Versmondók Egyesülete, az IZIDA Anya- és Gyermekvédelmi Társulat és a bácsfeketehegyi Feketics Művelődési Egyesület meghirdeti a VII. ZÁPORKA Vers- és Prózamondó Találkozót *2012. október 20-án*

Bácsfeketehegyen. A találkozóra várunk minden 6. életévét betöltő, speciális tagozatra járó, értelmileg és tanulásban akadályozott gyermeket és fiatalt, aki egy verssel, mesével részt szeretne venni rendezvényünkön.

Jelentkezni Barta Júliánál lehet 2012. okt. 12-ig az alábbi címen: 24 323 Bácsfeketehegy, Lenin u. 29., telefonon: 024/738-003 vagy e-mail címen: bartatenyi@gmail.com. Bővebb információ:

Pál Ágnes: pagness@gmail.com. A jelentkezési lapon fel kell tüntetni a nevet, életkort, kategóriát („Szivárvány” (tanulásban akadályozott), „Napraforgó” (értelmileg akadályozott) csoport), címet (e-mailt), iskolát, felkészítőt, elmondandó mű címét és szerzőjét.

Sok szeretettel várjuk az érdeklődőket!

Magyar népi gyógyászat

A népi gyógyítás a paraszti gyógyító gyakorlat összefoglaló elnevezése. Magában foglalja a betegségek eredetére (kórtan), tüneteire (diagnosztika) és gyógyítására (terápia) vonatkozó hagyományokat. A népi gyógyászathoz kapcsolódó tudásanyag kétrétegű: egyrészt az egyes betegségekről szóló ismereteket, másrészt a betegségek gyógyításához szükséges cselekvésekre vonatkozó utasításokat tartalmazza. A népi gyógyászat tudásanyaga nem választható el a népi tudás (természetismeret) területétől, mintegy annak része – de része ugyanakkor a népi hitvilágnak, a hiedelmek rendszerének is: egyformán magában foglalja az ésszerű magyarázatokon nyugvó, a gyakorlati tapasztalat által megerősített tudást és a legkülönbözőbb hiedelmeket; racionális és irracionális gyógymódokat.

Ezért, a népi kórformák nem mindig azonosíthatók valamilyen – a hivatalos orvostudomány nyilvántartotta – betegséggel. A népi gyógyászat racionálisnak nevezhető gyakorlata elsősorban a gyógynövények felhasználásán alapult, de alkalmaztak különféle ásványi anyagokat, állati eredetű termékeket is. A 17. sz.-tól kezdve megjelenő füveskönyvek és kéziratok orvosi könyvek gazdag népi gyógyászati anyagot tartalmaznak. A gyógyító hatású növényeket a természetes felhasználás mellett többféleképpen használták a kezelés során, pl. fürdőt készítettek, teát főztek, vagy borogatásra használták – s használják sok helyen ma is. Általában nem egy, hanem több növény került egyszerre felhasználásra, gyakran

valamilyen folyadékban (víz, pálinka, bor, olaj) feloldva. Meglehetősen ritka, hogy népi gyógyászati adatban egyedül szerepeljen gyógyszerként. Általában nagy szerepe volt a népi gyógyászat rendszerében a nevezetes időpontoknak: pl. bizonyos betegségeket csak a nap bizonyos időszakában volt szabad gyógyítani (így napfelkelte előtt). A gyógynövények leg többjénél fontos a begyűjtés időpontja, pl. valamilyik jeles nap: Szent György, Szent Iván stb. Fontos a gyógyhatású fürdő elkészítésének időpontja is: pl. naplemente után. A hagyomány meghatározta a gyógyító cselekvés színterét (pl. a kert, a küszöb, a tűzhely stb.), gyakran pedig a személyt is (pl. a gyerek keresztanyjának kellett a „kiszáradt” gyereket elvinni a templomajtóba vagy hideg tűzhelyen „főzni”). – A népi betegségszemlélet minden bajnak megadja az okát. Többnyire felismerik a külső hatást (pl. ütés, erőltetés), amely a betegséget előidézte, de nem kevés az olyan magyarázatoknak a száma, amelyek természetfeletti lények vagy rontó személyek (pl. boszorkány) ártalmaival magyarázzák a betegség okát. Néhány betegség okozójának bizonyos testbe bejuttott állatot tartanak (pl. torokban gyík, béka a gyomorban, a bolondnak bogara van, szű rágja a csontot, féreg a fogat stb.). Ismeretes az a magyarázat is, hogy bizonyos belső testrészek elmozdulnak (pl. leszáll a bele, sérve stb.), és ez okozza a fájdalmat, a betegséget.

A 20. sz.-ban is még gyakorolt paraszti gyógymódokat a következőképpen csoportosíthatjuk: mágikus gyógymódok, mechanikai beavatkozások, felületi beavatkozások, az orvosság bejuttatása a beteg testébe. A mágikus gyógymód közvetett gyógyítás a beteg testbe való közvetlen beavatkozás nélkül: szóbeli ráhatással, a betegség elküldése különféle mozdulatok alkalmazásával. A mechanikai beavatkozások között a kifecskendezett végtagok helyretételét, gyomorgörcs, derékfájás, ájulás esetén alkalmazott masszírozást, kenést, gyúrás említetjük. A felületi beavatkozások: a lemosás, áztatás, öblítés, izzasztás, gőzölés, füstölés, füröztetés, a sebek kiszívása ember vagy kis állatok által (pl. békával a kelést, piócával a felesleges vért), valamint a test felületén elvégzett borogatás, bekenés, behintés. Az orvosságok belső használata: megették, megitták az elkészített gyógyteákat, főzeteket.

forrás: naturastart.shp.hu
Kórizs József

ELSŐ AZ EGÉSZSÉG

A SÉRV –OPERÁLTASSAM, VAGY SEM?

Mintegy 40-50 évvel ezelőtt, tehát az 1960 és 70-es évek között, még divatban volt az úgynevezett megelőző gyermekkori mandulaműtét. Hosszú sorokban – hónapokig várták a szülők gyermekük operációjának napját, latba vetve minden ismeretséget, összeköttetést, a mihamarabbi műtét érdekében. Aztán egy szép napon kitűnt, a mandulák immunrendszerünk fontos részei, csak ha már „lelküket is kiadták” a betegség elleni küzdelemben, akkor kell őket eltávolítani. Az orvosi szaklapok, például a Lancet, egy jó nevű angol orvosi szaklap legutóbb már a lágyék és hasi sérvokről is hasonló hangnemben cikkezik, azt állítva tudniillik, hogy ha e sérvök nem okoznak fájdalmat, nem szükséges a műtét. Ez azonban még nem vált törvényszerűvé az orvosi köztudatban, s a mai helyzet az, ha valaki sérv panaszokkal jelentkezik a sebésznél, kap egy (nem túl közeli) operációs dátumot. Végeredményben, ez rendben is lenne. Úgy a hasi, mint a lágyéktáji sérvkapu egy rossz mozdulatra, vagy nagyobb súly emelésekor kitágulhat, kiszorulhat. Ami viszont megkérdőjelezheti a mindenképpen erőltetett megelőző operáció szükségességét, nem más, mint a műtét után nagy számban –több mint 20%-ban – előforduló kiújulása a sérvnek, még nagyobb felülettel és sérvkapuval, abban az esetben, ha régi technikával végzik el a műtétet. Idézzük fel a múltat: az első sérvműtétet egy páduai sebész Bassini végezte, mintegy 120 évvel ezelőtt. A relatíve jó vérellátású hasfali izmokat összevarrta a rossz vérellátású lágyékszalaggal, ami csak részben lehetett eredményes, hiszen a feszülő varratok miatt a sérv jelentős számban a műtétet követően kiújult. Nos, ez az úgynevezett Bassini technika ma is dívik, habár újabb és jobb megoldások már az 1980. években megszülettek. Ekkor kezdték, pontosabban 1986 óta alkalmazzák a szövetbarát alapanyagú műanyaghálót, amivel nyitott vagy laparaszkopikus módszerrel elzárják a sérvkaput. Egyszerűbben szólva a kitágult sérvkaput, azaz a hasfal hiányát műanyaghálóval fedik le, s nem a már meg-

gyengült sérvkapu izomzatát varrják a lágyékszalaghoz. A laparaszkopos eljárás mellett szól, hogy elhanyagolható a sebfájdalom, könnyebb a gyógyulás, lerövidül a kórházi tartózkodás, a beteg jóval hamarabb válik ismét munkaképessé és a kis metszések kozmetikai szerepe sem elhanyagolható. Mégis a háló szerepét emelném ki, mint lényeges, forradalmi sebészeti megoldást. A háló alkalmazása a sérvműtéteknél megszüntette a korábbi feszülő varratokat, ezért is nevezik feszülésmentes technikának. Egyébként nem a hálónak kell tartania a hasfalat, hanem a pórusokba belenőtt hegszövetnek. Harminc éve még azt hitték, minél sűrűbb és erősebb a háló annál jobban megfelel. Ez az irány tévesnek bizonyult. A fordulat az USA-ból következett be 1986-ban. Ekkor jelent meg a ma is használt Lichenstein-féle ritka szövésű, új típusú, szövetbarát háló, amelynek alapanyaga részben még fel is szívódik.

Ez a technika többszörösen kiújult sérvök esetén is nagyon eredményes, továbbá sportolóknál, fiataloknál, akiknél a korai terhelhetőség is nagyon fontos irányelv.

Különösen ajánlott ez a megoldás a nagy hasi és lágyéksérveknél, illetve a kiújult, vagy más hasi műtét után jelentkező sérvök esetében. Ajánlatos tehát tervezett sérvoperációknál olyan műtéti körülményeket választani, ahol a sérvháló beültetését rutinszerűen alkalmazzák. A laparaszkopias műtét nem egyszerű, nem minden kórház sajátította még el. Közismertek azonban ennek előnyei: a beteg szára enyhe a fájdalom az operáció után, korán terhelhető a szervezet, a kórházi tartózkodási idő rövid (24-48 óra). A feleletem tehát a címben feltett kérdésre: igen, de nem mindegy milyen módszerrel.

Dr. Kerekes József, az intenzív terápia ny. főorvosa

****MIT, MIVEL?***

"A FÜSZEREK BIRODALMÁBAN"

Lekvárfőzés, avagy az üveghegyeken túl

Olyan gyorsan elillannak a tavasz és a nyár csodái. A fagyasztó feltalálása előtt a háziasszonyoknak egyetlen módszerük volt a téli hónapra is átmenteni a nyári gyümölcsök ízeit. Lekvárokban.

A szezon kezdődik az eperrel, cseresznyével, meggyel, majd jön a sláger: a sárgabarack, a málna, majd a szilva. A téli hónapokban is lehet főzőcskézni, ilyenkor a déli gyümölcsökből készíthető lekvár.

Kis lekvárhistoria

A mézzel vagy cukorral édesített, tartósított gyümölcs nagy múltra tekint vissza. A perzsák a naspolyát tartósították, a görögök birsalmát tettek el mézzel. Az ókori Róma egyik mesterszakácsának, Marcus Apicius Gaviusnak a munkásságát feldolgozó ókori receptkönyv (Re Culinaria) is tartalmaz olyan leírásokat, amik a gyümölcsök konzerválásával kapcsolatosak. Ebben az időben főleg a birsalmából nyertek gyümölcszelét. S ezzel a birsalma szerepe nem ért véget, hiszen a keresztanyaságot is magára vállalta. Az angol, mára világhírűvé vált marmalade ugyanis a portugál marmelada szóból származik, ami birsalma sajtot jelent.

A lekvárok aztán a középkori orvostudományban is nagy szerepet kaptak. A rossz ízű gyógyszereket ezzel az anyaggal tették elviselhetővé a betegek számára.

Ám ezek a csodás édes gyümölcsössűrítmények a gazdagok asztalain is megjelentek. Állítólag XIV. Lajos is nagy híve volt a lekvároknak és a különböző gyümölcszeléknek. Az Új Világot a XVII. században, a New England-i telepesek jóvoltából hódította meg a Jam és a Jelly.

Miből készíthetünk lekvárt?

Alapvetően a szezonális gyümölcsök legjavát szoktuk

üvegbe zárni, de mostanában kezdenek divatba jönni a zöldséglekvárok is. A gyümölcsök közül leggyakrabban a sárgabarackból, szilvából és eperből szoktak lekvárt főzni.

Angliában a narancslekvár az igazi, de szeretik a vajjal, tojással kikevert curdot is, ami a skótoknál is nagy sikernek örvend. A csehek az áfonyalekvárra esküsznek, a németek almapürét készítenek.

Hogyan készíthetünk lekvárt?

A lekvárkészítés lényege, hogy hosszabb távon képesek legyünk hűtés nélkül tárolni a gyümölcsöt. A cukorral való felfőzés erre megoldást jelent. Ebben az esetben a cukor segít a tartósításban, a hő meg a felesleges víz elpárologtatásában, így sűrítve be a gyümölcsöt.

Mitől függ a főzési idő? Általában attól, hogy mennyi idő alatt válik homogénné a lekvár, tűnik el a gyümölcs héja. A lekvárfőzésben is több iskola vetekszik egymással. Sokan előre lecukrozott gyümölcsöt főznek fel, mások a már önmagában pépessé főtt gyümölcsökhöz mérik hozzá a cukrot. Vannak, aki héjastul főznek fel bizonyos gyümölcsöket, míg a másik tábor a hirtelen leforrázott gyümölcsről ügyesen lehántja a héjat, és úgy kezd bele a lekvárfőzésbe.

A lekvárfőzés egyik alapanyaga természetesen a gyümölcs, a másik meg a cukor. Be kell valljam, én a régi iskola híve vagyok, nem szeretem az édesítőszerrel, egyéb pótlékokkal feljavított lekvárokat, de ez nem jelenti azt, hogy ne értenék egyet a létjogosultságukkal, hiszen a cukorbeteg számára is kell, hogy legyen alternatíva. Ennek ellenére azt hiszem, az igazi békebeli lekvár elkészítéséhez cukorra van szükség.

Manapság már kaphatóak úgynevezett befőzőcukrok, amik némi zselésítőanyagot is tartalmaznak, így biztosítva jobb állagot, rövidebb főzési időt, de nagyobb pektintartalmú gyümölcsökkel is keverhetjük a lekvárnak szánt gyümölcsünket, ami szintén állagjavuláshoz vezet.

A befőzőcukrokban még citromsav is található, ez a lekvár ízét hivatott javítani.

Ám vannak kifejezetten olyan gyümölcsök, amik cukor nélkül is elkészíthetőek. Igaz, itt hosszabb az elkészítés folyamata, de megéri. Ilyen gyümölcs a szilva, a cseresznye és - bármilyen meglepő - a szőlő is. A szilvából készített lekvárnál egy méretes tepsire, egy jól befűtött sütőre és esetlegesen némi fűszere van szükségünk.

forrás: mindmegette.hu
szerk.

FECSKE TOLL

TEDD FEL A KÉRDÉST!

Mi a bosszú?
Az emberi létezés keserű tragikuma.
Benne forr az irigység méregitala.
Erős tűzében a lángnyelvek sírva nevetnek,
az elégett érzések hamuvá semmisülnek.

Mi a bosszú?
A kegyvesztettség furcsa, sértő állapota
az összeesküvést harcra buzdítja.
Fényes tükrében az ádáz ellenség
torz arcáról visszaveri fényét.

Mi a bosszú?
A vak erőszak értelmetlen vak lármája.
Sértetlen külsőnél is az egész egy nagy seb maga.
Tüdőt, májat, szívet tép
s mégsem kap életet az életért.

Mi a bosszú?
A Földgömb eltévedt görbe pályája.
A mocsokból táplálkozó, élő
melyet nem anya szült e világra.
Félő, hogy megsemmisítésére
az égi erő küzdelme sem elegendő.

Bácsi (Vajda) Sára

FELEJTÉS

Néha még látom,
néha még érzem,
néha még kísért,
néha még vágyom.
Néha még feldereng előttem
múltam kis foszlánya.
Oly élénk minden emlék,
oly tiszta bennem egy kép.
Nem lehet feledni,
nem lehet kitörölni,
belém égette az élet,

mélyen a húsbomba vág.
Azt hittem mindörökké,
mégis gyorsan eltűnt.
Ki adta az életet nekem,
az is vette el tőlem.
Csak a felejtés maradt,
de jó is volna ha tudnék felejtteni.

Verbászi Hajnalka

ANYAKÖNYVI HÍREK

Elhunytak

Martinović I. Milo
július 25, 76 évében

Szolga Mária szül. Vízi Mária
július 28, 56 évében

Zelizi Mihály
augusztus 8, 71 évében

**Pál Julianna szül. Rápóti
Julianna**
augusztus 15, 90 évében

Kelemen János
augusztus 9, 69 évében

Vučurović N. Slavomir
augusztus 28, 78 évében

Nagy Ferenc
augusztus 31, 81 évében

Az anyakönyvi hírek adatait a helyi orvosi rendelőből, az anyakönyvvezetői irodából, valamint a "Tiho" temetkezési vállalatától kaptuk.

Fecske. Kiadja a Zöld Dombok környezet- és közösségfejlesztési szervezet, Bácsfeketehegy, JNA 24. Tel/fax: 024/739-063.

E-mail: feketicsifecske@gmail.com Folyószám: 310-8659-38. www.feketics.com

Tördelés: Bácsi Róbert. Munkatársak voltak: Bácsi (Vajda) Sára, Bíró Csaba, Bordás Katalin, Bojtos Béla, Bertók Z. Tatjana, Fekete Tímea, Krisztián Irén, Dr. Kerekes József, Kórizs József, Ludrován Natália, Molnár Károly, Nagy Zita, Nagy Erzsébet, Orosz Attila, Papp Julianna, Pál Károly, Pál Eszter, Szabó Andrea, Szukola Béla, Juhász Attila, Verbászi Hajnalka. Készült Szabadkán a Grafoprodukt nyomdában 2012. szeptember.

СРП - Каталогизација у публикацији
Библиотека Матине српске. Нови Сад
659.3 (497.113)

FECSKE: bácsfeketehegy havilap / szerkesztő Bácsi Róbert.
- 1. évf., sz. (2004). - Bácsfeketehegy: Zöld Dombok környezet- és
közösségfejlesztési szervezet, 2004. - Illusz.: 30 cm

Mesečno.

ISSN 2217-3706

COBISS.SR-ID 201634567

Ki, vagy mi a felelős a Krivalya
folyóban megtörtént tömeges
halpusztulásért?

